

NIEUWE AVONTUREN

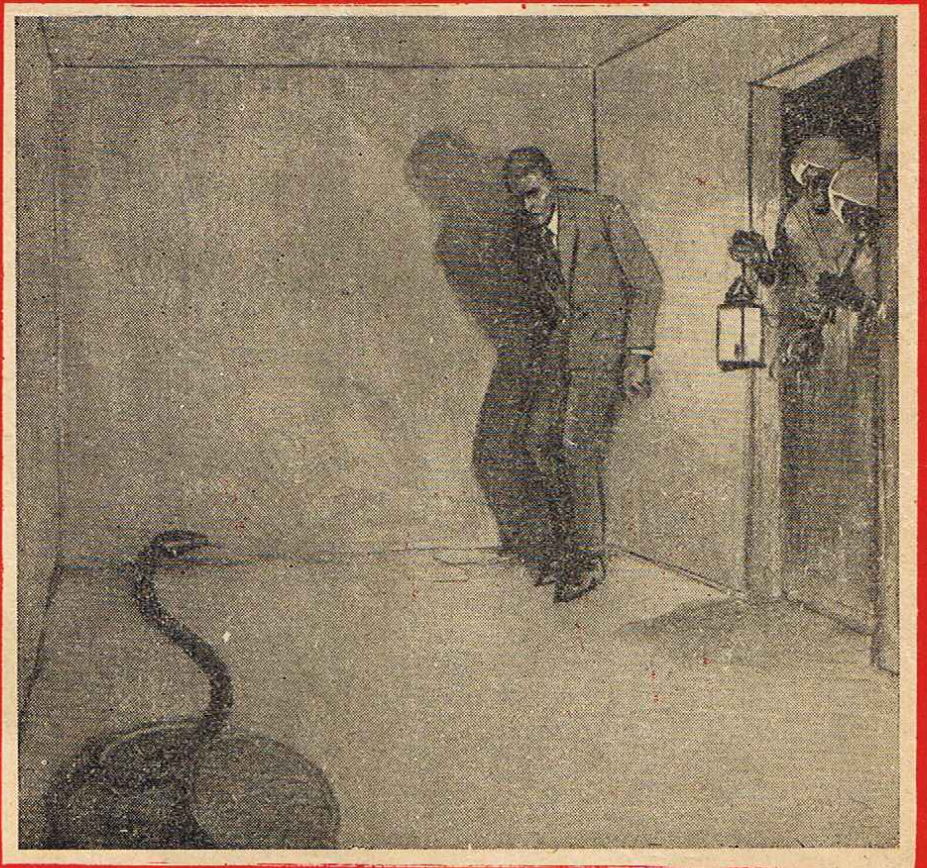
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

GEVAREN VAN HET OOSTEN

N° 2328

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Gevaren van het Oosten

HOOFDSTUK I

EEN VOORSTELLING IN HET HIPPODROME-THEATER

De zaal van een der meest bekende specialiteitentheaters, het Hippodrome te Londen, was tot bijna aan de nok bezet.

Het programma telde dan ook enige bijzondere nummers en vermeldde onder andere de verrichtingen van de beroemde Canadese cowboy Tim Flennagan en het optreden van de Indische goochelaarstroep van Pjari Thakur, die een wereldvermaardheid had verworven.

Het was omstreeks negen uur en reeds waren drie nummers van het rijk voorziene programma afgewerkt.

In een loge recht tegenover het grote toneel, zaten twee heren in avondtoilet, die bij alle Londenaars der uitgaande wereld bekend waren als Lord William Aberdeen en diens secretaris Charles Brand.

De eerste was echter niemand anders dan John Raffles, de meester der inbrekers, gezocht door de justitie van

bijna alle beschaafde landen, maar nooit gegrepen, een man, wiens wonderbaarlijke behendigheid de hoofdcommissaris van politie, Baxter, aan de rand van de wanhoop had gebracht en diens bekwame inspecteur Sullivan reeds menige slapeloze nacht had bezorgd.

De twee heren hadden gedurende de voorstelling zwijgend hun sigaretten gerookt.

Een paar malen had de Grote Onbekende een geeuw onderdrukt.

— Je schijnt je niet bijzonder te amuseren, Edward, merkte Brand op, toen acht Engelse misses, geweldig met hun slanke benen zwaaiden en met een sterk Londens accent onnozele liedjes zongen.

— Dat is het woord niet, antwoordde Raffles, de rook van zijn sigaret omhoog blazend. Ik geloof werkelijk, dat het aan mij ligt, het programma is zo kwaad niet, maar eerlijk gezegd kom ik hoofdzakelijk om Flennagan eens te be-

wonderen en naar Pjari Thakur te kijken.

— Ja, wat die cowboy verricht, moet werkelijk aan het wonderbaarlijke grenzen en men zegt van die Indische goochelaars, dat zij alles overtreffen, wat wij Westerlingen van die aard nog ooit gezien hebben.

— De beste toeren verrichten zij toch altijd in hun eigen land, hernam Raffles. Wat zij daar presteren, is waarlijk ongelooflijk. Enkele jaren geleden heb ik dat met eigen ogen te Calcutta gezien.

— Woonde je toen in India, dat toen nog Engels Indië heette?

— Neen, niet blijvend. Mijn zwerftochten voerden mij daar heen. Ik heb een half jaar door Bengalen gereisd, om de zeden en gewoonten van het land te leren kennen.

— Dat zal wel zeer belangwekkend geweest zijn?

— Belangwekkend was het ja, maar ook heel gevaarlijk soms. Hierop verlieten de danseressen het podium en toen Raffles een blik op het programma wierp zei hij:

— Nu krijgen we de cowboy en dus zal de arena wel gebruikt worden.

Inderdaad kwamen enige stalknechten het perk binnen, die met grote harken het zand gelijk maakten.

Zodra zij verdwenen waren, zette de muziek een schetterende mars in en Tim Flennagan kwam binnenrennen op een klein paard, gevolgd door een andere cowboy, op een fraaie mustang gezeten.

Flennagan begon met enige proeven van zijn vaardigheid in het werpen met de lasso te geven.

Het sterke koord scheen in zijn handen levend te zijn geworden en op zijn bevel zich in de zonderlingste bochten te kronkelen.

Met enkele nooit falende worpen had hij de snel rond galopperende mustang aan voor- en achterbenen gekluisterd en zijn assistent op vrij onzachte wijze in het zand doen bijten.

Toen bracht een van de stalknechts een zweep met korte steel en waarvan de slag uit repen ossenhuid vervaar-

digd was, met een lengte van ruim vijf meter.

— Ik dacht dat die zwepen alleen in Afrika gebruikt werden door de ossendrijvers, zei Brand, die met aandacht de verrichtingen van de cowboy gevolgd had.

— Dat is ook zo, antwoordde Raffles, maar in sommige streken van Canada gebruiken de cowboys de sjambuk eveneens om koppige ossen tot rede te brengen.

Flennagan had zijn helper aan de ene kant van de arena geplaatst en nam nu zelf in het midden van het zandperk plaats.

Hij zwaaide de zweep enige malen door de lucht, liet toen de slag een halve cirkel beschrijven, en de hoed van zijn metgezel vloog hem van het hoofd.

Toen nam deze een sigaret in de mond en stak deze aan.

Weer suisde de zweep en op een afstand van vijf meter sloeg Flennagan zijn helper de brandende sigaret uit de mond.

— Die kerel gaat drommels handig met zijn zweep om, riep Brand vol bewondering.

— En vergeet daarbij niet, Charles, dat een slag van die zweep, met kracht toegebracht, een schaap kan doden en de arm van een sterk man als glas kan verbrijzelen.

Flennagan en zijn metgezel vertoonden nog verscheidene staaltjes van hun wonderbare kunst en verdwenen toen onder luid applaus om plaats te maken voor de goochelaarstroep van Pjari Thakur.

— Zou dat een echte cowboy geweest zijn? vroeg Brand.

— Nu, heel wat van die lieden, die in variété's optreden, zijn nagemaakt, zei Raffles lachend, maar voor de echtheid van Flennagan kan ik instaan. Hij is vijf jaar in dienst geweest van Astor, de bekende Meat Packer van Chicago. Hij had het toezicht over ruim achtduizend ossen en honderdvijftig duizend schapen.

— Alsjeblieft, riep Brand uit. Excusez du peu! Maar hoe weet je dat alles?

— Omdat ik hem ken.

— Wie? Astor?

— Ja, die beroemde ossenkoning ken ik ook persoonlijk, maar ik meende Tim Flennagan, de cowboy. Ik was, zoals je weet, een jaar of drie geleden een paar maanden in Amerika, meer speciaal in Canada en heb daar een volle week doorgebracht te midden van de cowboys, ruwe hardhandige kerels, maar de meesten met een hart als van goud. Tim Flennagan bekleedde onder hen zo ongeveer de rang van koning, of president, als je dat liever hebt en ik verzeker je, dat zij hem allen naar de ogen zagen, wegens zijn verbazende kracht, zijn rijkunst en zijn vaardigheid in het behandelen van zijn revolver, een klein kanon, waarmede hij op tachtig pas afstand het aas uit een kaart schoot.

— Hoe zou hij er dan toe gekomen zijn om zijn beroep vaarwel te zeggen?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan, riep Raffles lachend uit. Het vak van cowboy wordt niet zo schitterend betaald, terwijl daarentegen de directies van de Amerikaanse variétés schatten uitgeven voor een goed nummer. Maar stil, daar komen onze Indiërs aan.

Inderdaad trad een troep van tien

personen, allen donker gebruide kerels waaronder twee knapen van een jaar of twaalf, de arena binnen.

Zij schreden langzaam eenmaal de cirkel door en namen toen op een rij plaats, op een smalle vuurrode looper, die over het zand was uitgespreid.

Plotseling voelde Brand zich met een krachtige greep bij zijn arm vatten.

Verbaasd keek hij naar zijn metgezel.

Raffles was half van zijn stoel opgezezen en keek met starende blik naar een van de Indiërs, daar in de arena beneden zich.

— Wat is er? vroeg Brand zacht, terwijl hij Raffles verschrikt aankeek.

— Daar. Daar, fluisterde Raffles hees terwijl hij naar een reusachtige Indiër wees, die in het midden van de troep goochelaars stond.

— Wat bedoel je toch? zei Brand verbaasd. Wat is er met die man?

— Ram Bharat, mompelde Raffles bijna onhoorbaar.

En toen herhaalde hij nog twee keren op doffe toon, terwijl hij zich op zijn stoel liet neervallen:

— Ram Bharat. Ram Bharat.

HOOFDSTUK II

DE BLOEDWRAAK

Brand begreep niets van de vreemde houding van zijn vriend.

Hij had hem nog nooit in zulk een toestand gezien, die geheel verschilde met zijn gewone rustige houding.

Raffles was bleek geworden en leunde in zijn stoel achterover.

Hij keek strak naar de groep Indiërs, die nog steeds op de smalle, bloedrode looper waren geschaard, terwijl een hunner reeds begonnen was met de vertoning van zijn kunsten.

Brand volgde de richting van zijn blikken en nu pas bemerkte hij, dat een van de Indiërs, blijkbaar een der aanvoerders van de troep, een man van

reusachtige lichaamsbouw, zijn zwarte ogen onafgebroken op de loge gevestigd had, waar hij en Raffles zaten.

Brand's hart begon luider te kloppen, toen hij die man goed in het gezicht keek.

Meermalen had hij die wraakzuchtige trek op het gelaat van een mens gezien, maar nog nimmer had hij zulk een dierlijke haat zien gloeien in menselijke ogen.

De lippen van de Indiër, die zo onafgewend naar hen keek, waren half geopend en daartussen schitterden twee rijen tanden als van een roofdier.

Hij had de armen over de borst ge-

kruist en stond daar onbeweeglijk als een standbeeld, de twee koolzwarte ogen met een uitdrukking van woeste wraakzucht op Raffles gevestigd. Om zijn smalle rode lippen speelde een trek van valse zegepraal.

Brand had dat alles in de tijd van slechts enkele seconden in zich opgenomen.

— Wie is die man? vroeg hij op zachte toon aan Raffles, die zijn blik nog steeds niet van de Indiër had afgewend.

— Die man, Charles, is mijn doodsvijand. Die man heeft gezworen, mij te zullen doden. Ram Bharat is zijn naam, maar kom mee; het is wel nutteloos voor hem te vluchten, want van nu af aan zal ik geen stap meer kunnen doen zonder te worden achtervolgd, maar ik ben nu niet meer in de stemming om hier kalm de voorstelling bij te wonen. Ga mee naar huis, dan zal ik je het verhaal doen van een voorval, dat zich tien jaren geleden heeft afgespeeld en dat nu plotseling, als een spooksel, voor mij oprijst.

De beide vrienden verlieten de loge en lieten zich in de vestiaire hoed en overjas geven.

Raffles, hoewel nog wat bleek, had zijn kalmte herwonnen.

Maar Brand merkte op, dat hij zeer zorgvuldig zijn revolver nakeek, voor hij het gebouw verliet en met de grootste aandacht om zich heen zag.

— Gaan wij rijden of lopen? vroeg Brand.

— Laat ons maar wandelen, antwoordde Raffles. Het is heerlijk weer en ik durf nu geen taxi nemen.

— Waarom niet? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat de chauffeur wel eens een handlanger zou kunnen zijn van Ram Bharat.

Raffles zei dit op zulk een ernstige toon, dat Brand gedrukt zweeg.

Na een half uur lopens hadden zij het huis in de Cromwell Street bereikt, dat Raffles onder de naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

Alvorens het hek van de voortuin door te gaan, keerde Raffles zich nog eens om en liet zijn blikken in alle

richtingen door de brede straat dwalen.

Het was nog vroeg in de avond en er vertoonden zich vrij veel voorbijgangers, terwijl auto's en rijtuigen in grote getale in beide richtingen voorbij reden.

Wel tien minuten stond Raffles met het hek in de hand rond te zien.

— Waar kijk je toch zo naar, Edward? vroeg Brand ten slotte.

— Ik kijk uit naar de man, die mij vermoorden wil, antwoordde Raffles op zachte toon.

— Maar lieve hemel, wat kan er toch in die paar minuten gebeurd zijn, dat je zo plotseling veranderd bent? De mensen die hier voorbijgaan, zijn alle ongevaarlijke, rustige burgers.

— Op het eerste gezicht lijkt het zeker zo, hernam Raffles, maar kom, het geeft niets, of we hier blijven staan; als ik gevolgd ben, zou ik het toch niet te weten komen, al bleef ik hier staan tot de zon opging.

Hij opende de straatdeur en trad binnen.

Dadelijk schoot de grijze kamerbediende van Lord Lister, de oude Gaston, te voorschijn om zijn meester te begroeten.

De oude man wierp een onderzoekende blik op Raffles en keek toen Brand ongerust, vragend aan.

Deze gaf hem echter een snelle wenk en knikte geruststellend, waarop de oude bediende zich verwijderde, na nog een laatste vriendelijke blik op het bleke gelaat van zijn meester te hebben geworpen.

Raffles trok zwijgend een fraai bewerkt koperen kistje naar zich toe, dat op een laag tafeltje stond en nam er een sigaret uit.

Hij liet zijn aansteker werken en blies de lichtblauwe rook naar de zoldering.

Zijn grote, donkergrijze ogen volgden de rooksluier een ogenblik en sloten zich toen.

Zijn fraai besneden mond vertrok zich krampachtig en zijn neusvleugels trilden flauwtjes.

Brand had zich eveneens van een sigaret voorzien en wachtte zwijgend tot Raffles hem een verklaring van zijn

zonderling gedrag zou geven.

Eindelijk begon Raffles te spreken en zijn stem had een vreemd omfloerste klank.

— Ben je goed op de hoogte van de geschiedenis van het toenmalige Engels-Indië? vroeg Raffles.

— Niet beter of slechter dan iedere Engelsman, die een goede opvoeding heeft genoten, antwoordde Brand.

— Dan behoef ik je natuurlijk niet te zeggen, dat de oorspronkelijke bevolking van dat land nog steeds is ingedeeld in zogenaamde kasten, waarvan er een groot aantal bestaan.

— Dat weet ik.

— Je zult ook weten, dat die kasten scherp van elkaar zijn gescheiden; geheel onderaan de ladder staan de paria's en de bovenste sport wordt gevormd door de Maharadja's. Dat zijn echter de kasten, waarvan iedereen weet, maar daarnevens bestaan er nog enkele die in het geheim werken en natuurlijk niet met goede bedoelingen. Daaronder is de meest gevreesde die van de Tugh's.

— Daar heb ik wel van gehoord, zei Brand, maar ik heb altijd gedacht, dat de verhalen daaromtrent sterk overdreven en soms wel verzonnen waren.

— Dan ken je toch de geschiedenis van Engels-Indië niet zo goed, als het wel zijn moest, amice, zei Raffles met een flauwe glimlach, want de Engelse regering heeft jarenlang al haar krachten moeten inspannen, om dit verfoeilijke, geheime genootschap met wortel en tak uit te roelen en ik ben er vast van overtuigd, al geeft zij zelve voor, dat zij daarin geslaagd is, dat er hier en daar nog overblijfselen van die afschuwelijke instelling bestaan. Je kent zeker wel de vertaling van het woord Tugh's?

— Ja, «Wurgers», als ik mij niet vergis.

— Juist. De leden van dit genootschap worden zo genoemd, omdat zij hun slachtoffers verraderlijk van achteren besluipen en wurgen door middel van een rood zijden koord. De leden staan allen onder een strenge tucht en ieder besluit van de Raad van Zeven,

die aan het hoofd van het genootschap staat, moet zonder tegenspraak ten uitvoer worden gebracht. Wie zich om een of andere reden de haat van het genootschap op de hals haalt, kan gerust met dit leven afrekenen, want dan kan geen aardse macht hem meer redden, hij is hopeloos verloren.

— En die Ram Bharat...?

— Ram Bharat maakte tien jaar geleden deel uit van het genootschap der Tugh's.

— En heb jij het ongeluk gehad om je de wraakzucht van dat genootschap op de hals te halen? riep Brand verschrikt uit.

— Niet van de bende in haar geheel, maar wel van de Indiër, die ik je zoëven noemde. Het gebeurde in Pundjab, een van de grootste steden van Bengalen. Op een avond liep ik zeer laat door een van de afgelegen wijken van die stad, waar het voor de Europeaan eigenlijk beter is niet te komen, toen ik uit een der bungalows onderdrukte kreten meende te horen. Ik stond stil en luisterde aandachtig toe. Het waren blijkbaar kreten van een vrouw, die men met geweld wilde belletten te gillen. Zonder mij lang te bedenken, trapte ik de bamboe deur in en trad een schaars verlicht vertrek binnen, waar een reusachtige Indiër worstelde met een Indisch meisje van buitengewone schoonheid. Ik greep de kerel onverhoeds vast en hij was zo verbluft door deze plotselinge aanval, dat hij het meisje losliet, dat in de verste hoek van de kamer vluchtte en vandaar met vreesachtige ogen keek naar wat verder gebeurde.

— Dat kan ik mij wel ongeveer voorstellen, viel Brand hem glimlachend in de rede.

— Wat ik deed, kon wel erge gevolgen voor mij hebben en toch zweer ik je, dat ik het nogmaals zou doen, indien ik wéér voor de keus geplaatst werd. De Bengalees was van kolossale lichaamsbouw, zoals je zoëven hebt kunnen zien. Hij begon met naar zijn kris te grijpen, toen haalde ik hem de karwats over het gezicht. De kerel slaakte een kreet van onbeschrijflijke woede,

runkte de dolk uit zijn gordel en stormde op mij af. Ik had wel mijn revolver in de zak, maar daar wilde ik geen gebruik van maken, omdat ik dan zeker de hele buurt op de hals zou hebben gekregen. Ik liet hem zo dicht mogelijk naderen en gaf hem toen een vuistslag juist onder de kin, die hem tegen de grond deed slaan, terwijl de kris hem uit de hand vloog. Ik raapte het wapen op en stak het bij mij. Juist toen ik dat gedaan had, krabbelde de Bengalees overeind, maar toen hij zag, dat hij ontwapend was, en het glinsteren bemerkte van de revolver, die ik intussen te voorschijn had gehaald, gaf hij de partij gewonnen. Ik wierp de deur wijd open en het jonge Indische meisje wipte vlug als een vogeltje naar buiten. Ik heb haar nooit teruggezien, maar de blik van dodelijke haat, die de Bengalees mij toewierp, wie ik zijn prooi ontrukkt had, zal ik nooit vergeten.

— Maar hoe wist je dat hij tot het genootschap der Wurgers behoorde? vroeg Brand, die het verhaal met de grootste spanning gevolgd had.

— Dat kwam ik gauw genoeg te weten... het werd mij namelijk aangekondigd. Reeds de volgende ochtend vond ik naast mijn bord een dun plaatje bamboe, waarop met een naald de naam van Ram Bharat gekrast was en daaronder een zonderling ornament, dat ik dadelijk herkende als het kenteken van de Tughs: een eind koord met een lopende knoop aan het einde.

— En wie had die boodschap gebracht?

— Dat weet de hemel. Er gebeuren in Indië zeer zonderlinge en geheimzinnige dingen. Ik kon op mijn bediendenpersoneel, dat trouwens zeer klein was, volstrekt vertrouwen, maar geen hunner had iemand zien binnentreden of heengaan.

— Dat is vreemd.

— Ja, vreemd en onrustbarend, zoals je zelf zult toegeven.

— Nam je geen voorzorgsmaatregelen?

— Ik ging nooit anders dan gewapend uit, nam steeds mijn hond mede, waagde mij voorlopig niet in de inlan-

derswijk en zorgde dat ik voor donker steeds thuis was.

— Heeft men nooit een overval gewaagd?

— Drie malen. De eerste keer vond ik, toen ik thuis kwam, een Indiër onder mijn bed verstopt. Je begrijpt wel dat ik de kerel dadelijk overmeesterd heb en in handen van de politie gaf, zonder die verder in te lichten. De tweede keer liep ik in de tuin voor mijn huis, toen er op een centimeter van mijn hoofd een pijl in een dikke mangoboom achter mij drong; natuurlijk vergiftigd. De derde maal werd ik door vier kerels overvallen toen de schemering inviel en wie weet wat er gebeurd zou zijn, als er niet politie in de buurt was geweest, die mij te hulp schoot. Maar toen vond ik het ook meer dan genoeg en ik trok uit Bengalen weg.

— En dat is tien jaar geleden?

— Precies tien jaren. Maar al die tijd heb ik het gevoel gehad, dat mijn doodsvijand de zaak noch vergeten, noch vergeven had. En het blijkt nu wel, dat ik goed gezien heb.

— Maar je wilt toch niet zeggen, dat hij uitsluitend naar Londen is gekomen, met het doel om jou te vermoorden?

— Dat komt jou onmogelijk voor en toch kan ik je de verzekering geven, dat hij met geen ander doel hier is gekomen. Ik zie wel, dat jij de Bengalezen en hun onuitblusbare wraakzucht niet kent, noch hun wreedheid, waarbij vergeleken die van de tijger maar een kleinigheid is. Weet je wel dat er voorbeelden van bekend zijn, dat Bengalezen, dertig jaren na een belediging te hebben ondergaan, zich nog op hun slachtoffer gewroken hebben, na hem door heel Europa, door Amerika, door geheel Azië te hebben nagereisd en in het oog gehouden...

— Ik heb wel van dergelijke dingen gelezen, maar ik wist niet dat ze in werkelijkheid bestonden.

— Toch is het zo.

— Maar daartegen moet men zich toch kunnen verdedigen, dunkt me, je kunt toch naar de politie gaan, zonder enig gevaar te lopen, daar Ram Bharat toch zeker je ware identiteit niet kent.

Raffles keek zijn vriend hoofdschuddend aan.

— Beste kerel, de politie heeft nog nimmer een wraakneming van een Tugh kunnen beletten, en maar hoogst zelden straffen. Ik zie wel, dat je de werkwijze van die lieden in het geheel niet kent. Zij klampen zich aan hun slachtoffer vast als een bulldog en zij hebben overal hun handlangers, tot zelfs in de meest veraf gelegen landen.

— Maar jij zelf? Kun je je er zelf dan niet tegen wapenen?

— Tegen een zichtbare vijand kan ik strijden, zeker, maar tegen een vijand die zich op duizenderlei wijzen in hinderlaag kan leggen en mij kan beloozen, tegen een vijand, die ik in het geheel niet ken, ben ik machteloos en het zou de grootste dwaasheid zijn de politie in de arm te willen nemen, zij zou mij niet alleen niet kunnen helpen, maar integendeel de zaak nog erger maken.

— Maar dan verkeer je dus in ernstig gevaar? riep Brand uit, terwijl hij de hand van Raffles greep.

— In zeer ernstig gevaar, antwoordde Raffles rustig, men kan deze Indiërs niet vergelijken met Westerlingen, zelfs de Sicilianen zijn in de uitoefening van hun beruchte Vendetta nog lammeren vergeleken bij een Hindoe of een Bengalees. Het zijn tijgers, neen, erger, het zijn ware duivels in mensengedaante.

— Wat ben je dan van plan te doen? vroeg Brand.

— Ik kan in het geheel niets doen, maar wel veel nalaten.

— Wat dan bijvoorbeeld?

— Mij op eenzame plekken begeven, of mijn zo geliefkoosde wandelingen door de gevaarlijke wijken van Londen doen.

Het enige wat mij te doen staat, is rustig de loop der dingen af te wachten.

— Maar als je die Ram Bharat eens eenvoudig opzocht en hem een kogel door het hoofd joeg?

— Ja, dat zou een oplossing zijn, hernam Raffles. Maar ten eerste wil ik geen moord in koele bloede plegen...

— Maar die man heeft het op je leven voorzien, drong Brand aan.

— Dat maakt geen verschil uit, en ten tweede heeft hij waarschijnlijk een of meer helpers en als ik hem alléén zou doden, zou zijn medeplichtige eenvoudig zijn plaats innemen; neen, ik moet het hele nest onschadelijk maken; anders geeft het niets.

Nu zwegen de beide vrienden geruime tijd.

Brand was diep onder de indruk van hetgeen Raffles hem had verhaald. Zijn jong blozend gelaat was bleek en zijn lippen trilden.

Reeds vaak had hij met Raffles de grootste gevaren getrotseerd, maar hoe groot ook, zij waren tenminste tastbaar, men kon er zich tegen verweren. Dit vreselijke onzichtbare, dat boven het hoofd van zijn vriend hing, joeg hem een onzegbare angst aan en deed hem, ondanks al zijn moed, huiveren.

— Een ding is zeker, zei de jonge man eindelijk, ik laat je voorlopig niet alleen meer uitgaan.

— Kom, kom, dat is dwaasheid, zei Raffles glimlachend, overdag in het midden van Londen, kan mij werkelijk niet veel gevaar dreigen.

— Maar 's avonds dan?

— Dat is wat anders en dan zal ik voorlopig graag van je gezelschap gebruik maken.

HOOFDSTUK III

DE ONTVOERING

Enige dagen verlieden, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Op de tiende dag, nadat de Indische troep voor het eerst in het « Hippo-

drome » was opgetreden, werd Brand omstreeks acht uur in de avond, nadat de beide vrienden in de kleine eetkamer van hun huis gedineerd hadden,

aan de telefoon geroepen.

Het was de oude Gaston, die hem middels de huistelefoon kwam waarschuwen.

Brand begaf zich naar de vestibule, waar een telefoontoestel hing en nam de hoorn van de haak.

— Gij spreekt met de secretaris van Lord William Aberdeen, zei hij. Met wie spreek ik? Ah, zijt gij het, mijnheer Baxter? Wat is er van uw verlangen? Wat zegt gij? Kunt gij mij iets mededelen omtrent het gevaar, waaraan mylord blootstaat en dat hem bedreigt van de Bengalees Ram Bharat? Ik kom onmiddellijk met mylord bij u. Wat zegt gij, moet ik liever alleen komen? Gij hebt gelijk, dat is beter, wij moeten mylord zo weinig mogelijk in de zaak mengen. Over een half uur ben ik bij u.

Brand hing de hoorn weer aan de haak en snelde naar de eetkamer terug, waar Raffles bezig was met kleine teugjes van zijn koffie te genieten.

— Wie denk je wel dat er aan de telefoon was, Edward? riep Brand vrolijk uit.

— Dat kan ik natuurlijk niet raden, amice.

— Baxter.

— De hoofdinspecteur van Scotland Yard?

— Niemand minder.

— En wat had hij te vertellen?

— Hij heeft nieuws van Ram Bharat.

— Wat zeg je daar?

— Een lid van de bende is bij hem geweest, zegt hij en heeft hem blijkbaar het plan van de aanvoerder ver-raden. Waarschijnlijk in de hoop, er goed voor betaald te worden.

Raffles streek zich een paar malen zwi-gend met de krachtige, blanke hand over het voorhoofd en keek, in gedachten verdiept, voor zich uit.

— Het schijnt je niet veel genoeg te doen, dat de zaak bij de politie is aangegeven, merkte Brand verbaasd op.

— Ik weet niet goed, wat ik er van denken moet, zei Raffles langzaam. Het is natuurlijk volstrekt niet onmogelijk, dat een van de Bengalezen, die in het komplot is, de zaak heeft aangegeven.

Maar dan zou de politie niet anders te doen hebben, dan de bende te arresteren; begrijp jij waarom ze dat nog niet gedaan heeft?

Brand keek Raffles met grote ogen aan.

— Eerlijk gezegd, neen.

— Vind je het niet wat vreemd?

— Ja, maar vergeet niet, je hebt met Baxter te doen en die is niet zo heel erg vlug van begrip.

— Dat is zo, maar hij had toch de zaak aan Sullivan kunnen vertellen.

— Neen, dat vind ik nu juist zo zeker nog niet. Je vergeet, dat Sullivan in de laatste maanden een paar ingewikkelde zaken heeft opgeknapt met voorbijgaan van Baxter, waarvoor de jonge inspecteur alle roem heeft oogst. Wat is nu natuurlijker, dan dat Baxter deze zaak eens alleen voor zijn rekening wil nemen?

— Je hebt gelijk, Charles, dat is niet onmogelijk, maar dan blijft toch mijn bezwaar, dat de man niet dadelijk tot arrestatie is overgegaan.

— Hij wil misschien eerst nadere bijzonderheden uit mijn mond vernemen.

— Wat heb je hem geantwoord?

— Dat ik aanstonds bij hem zou komen.

— Heb je niet gezegd, dat ik mee zou gaan?

— Hij wil je er liever buiten laten, omdat het voor iemand als Lord William Aberdeen onaangenaam moet zijn, zonder noodzaak in de zaak gewikkeld te worden. Hoogstens zou je later als getuige in het proces moeten optreden.

— Nu, ga dan maar gauw, ik ben benieuwd, wat onze vriend Baxter te vertellen heeft.

— Zal ik Henderson met de auto laten voorkomen? Dan ben ik er in vijftientig minuten.

— Doe dat, antwoordde Raffles.

Brand snelde het vertrek uit en belde naar de garage achter het huis, waar Henderson zich meestal ophield, als hij geen dienst deed.

Hij gaf de chauffeur last, dadelijk met de auto voor te komen.

Vijf minuten later stond de Rolls Roy-

ce een der grootste wagens uit de garage van Lord William Aberdeen voor de deur.

Brand had zich reeds aangekleed en stond gereed om heen te gaan.

— Wat doe jij in die tussentijd? vroeg hij.

— Ik geloof dat het verstandig zal zijn om maar binnenshuis te blijven, antwoordde Raffles. Kun je binnen een uur terug zijn, denk je?

— O, ja, gemakkelijk. Tot ziens dan. En blijf op je hoede.

— Waarom? antwoordde Raffles. Hier zal mij zeker niets overkomen.

— Men kan nooit weten, hernam Brand.

Met die woorden drukte hij Raffles de hand en verliet het huis.

— Waarheen, mijnheer Brand, vroeg Henderson, terwijl hij aan zijn pet tikte.

— Naar Scotland Yard, James.

Brand stapte in en de auto reed snel door de helder verlichte straten van de hoofdstad.

Brand verkeerde in de grootste spanning.

Hoe hartelijk hoopte hij, dat het verraad van de Bengalees een einde zou maken aan deze onhoudbare toestand. Gekomen voor het grote gebouw van Scotland Yard, opende Brand het portier en sprong naar buiten.

— Wacht hier op mijn terugkomst, James, zei hij.

Dadelijk ging hij het hoofdbureau van politie binnen en overhandigde aan de portier zijn kaartje.

— Geef dat maar aan de heer Baxter, zei hij, de hoofdinspecteur wacht mij.

De portier keek Brand verbaasd aan.

— Weet gij dat zeker, mijnheer?

— Waarom vraag je dat zo?

— Omdat mijnheer Baxter reeds twee uur geleden het bureau heeft verlaten.

— Wát zeg je daar? riep Brand uit, terwijl een dodelijke bleekheid over zijn gelaat toog en zijn knieën onder hem knikten. Heeft mijnheer Baxter dan een half uur geleden niet naar het huis van Lord William Aberdeen getelefoneerd en naar diens secretaris gevraagd?

— Ik wil niet zeggen, dat hij dat

niet gedaan heeft, mijnheer, antwoordde de portier, maar zeker niet hier vandaan, want zoals ik u zeg: mijnheer Baxter is twee uur geleden vertrokken.

Brand nam zijn hoed af en wiste zich met zijn zakdoek het zweet van zijn voorhoofd.

De hand sidderde, waarmede hij de verbaasde portier bij een lapel van zijn jas greep.

— Kun je me zeggen, vroeg hij op hese toon, of hier vandaag een Indiër op het politiebureau is geweest, om de chef te spreken?

— Het is niet onmogelijk, mijnheer, maar dan heb ik de man niet gezien, maar daar komt inspecteur Baxter juist aan, gij kunt het hem zelf vragen.

Brand wendde zich om en liep de hoofdinspecteur tegemoet, die inderdaad juist door de brede vestibule schreed.

— Vergeef mij mijn opwinding, mijnheer Baxter, zei Brand, nauwelijks verstaanbaar tot de verwonderde hoofdinspecteur, gij kent mij immers wel?

— Ja zeker, antwoordde Baxter, gij zijt immers de secretaris van Lord William Aberdeen, de welbekende filantroop, vice-voorzitter van de Windsor-Club?

— Ja, ja, die ben ik en zeg mij nu onmiddellijk mijnheer, of gij mij een half uur geleden hebt opgebeld.

Baxter keek de vrager aan, alsof hij vreesde met een krankzinnige te doen te hebben.

— Welnu, herhaalde Brand dringend terwijl kleine druppeltjes zweet op zijn slapen begonnen te parelen.

— Ik heb in geen twee uren de telefoon aangeraakt, mijnheer Brand, zo is toch immers uw naam?

Brand moest zich aan het zware lichaam van de hoofdinspecteur vastgrijpen om niet tegen de grond te slaan; de hele vestibule draaide met hem in het rond.

Hij bracht de hand aan het voorhoofd en stamelde toen:

— Dus gij hebt mij niets gezegd omtrent enig gevaar dat mijn meester dreigt van de zijde van een Bengalees, die hem met zijn wraakzucht vervolgt? stamelde hij.

— Gevaar... Bengalees... uw meester? herhaalde Baxter op verbaasde toon ik weet niet wat gij bedoelt, mijnheer Brand. Ik herhaal nogmaals...

Maar Brand wachtte het einde van de zin niet af, hij had zijn geestkracht herwonnen.

Met een krachtige beweging duwde hij de stom verbaasde hoofdinspecteur op zij en rende het gebouw uit, terwijl de portier hem hoofdschuddend nakeek, met een medelijdend gebaar op zijn voorhoofd wijzend.

Brand vloog op Henderson toe en greep de verbaasde chauffeur ruw bij de arm.

— Is het leven van je meester je iets waard, James? vroeg hij hees.

De chauffeur verbleekte.

— Maar mijnheer Brand... begon hij.

— Zorg dan, dat we binnen twintig minuten weer in huis terug zijn, zei Brand, op doffe toon, dat is alles wat ik je op het ogenblik kan zeggen. Wacht, ik kom naast je zitten.

Zonder iets naders te vragen, nam Henderson achter het stuurwiel plaats, terwijl Brand naast hem ging zitten en nu vloog de auto in razende vaart door de straten van Londen.

Het gevaar niet achtend en alle politieverordeningen in de wind slaande, liet Henderson de auto alle dwarsstraten in volle vaart voorbijstormen en reeds binnen een kwartier stond de wagen trillend als een levend wezen weer voor de deur van het huis in de Cromwellstreet.

Het huis was van onder tot boven verlicht.

Dat gaf Brand enige geruststelling.

Maar niettemin sprong hij dadelijk naar de voordeur, na Henderson te hebben toegeroepen:

— Volg mij en laat de motor maar lopen.

Hij stak de sleutel in het slot en trad binnen.

Maar dadelijk steeg zijn ongerustheid weer.

De oude Gaston was gewoon zijn meester en diens jonge vriend dadelijk na hun thuiskomst tegemoet te gaan, tens einde hun overklaren in ontvangst te

nemen, maar ditmaal verscheen er niemand.

Brand wachtte een paar seconden.

Toen riep hij luid:

— Gaston, Gaston!

Geen antwoord.

Nu greep een dodelijke ongerustheid de jonge man aan.

— James, er moet hier iets gebeurd zijn, terwijl wij weg waren, zei hij op hese toon. Ik ben hier weggelokt, later zal ik je alles wel precies uitleggen, daarvoor heb ik nu geen tijd. Kom dadelijk mee.

Hij stormde de trap op naar de eerste verdieping, waar de bibliotheek gelegen was.

Nauwelijks was hij boven of hij struikelde over een bewegingloos lichaam, dat vlak voor de bovenste trede lag.

Hij stapte er overheen en draaide de schakelaar van het elektrische licht om.

Toen keek hij de gevallene in het gezicht.

Het was de grijze kamerdinaar van Raffles, een doek was hem over de mond gebonden en zijn handen waren stevig op de rug bevestigd.

Om een van zijn enkels slingerde een stuk touw. Blijkbaar had men hem ook aan de voeten gebonden, maar had Gaston deze weten te bevrijden en getracht de trap af te snellen en hulp te gaan halen, toen hij van achteren verraderlijk werd neergeslagen.

— Maak zijn touwen los en ontknoop die doek, James, beval Brand, hij is slechts bewusteloos. Haal wat vlugzout uit de huisapotheek en wat azijn, ik ga verder zoeken.

Terwijl Henderson wegsnelde om aan dit bevel te voldoen, doorzocht Brand een voor een al de kamers van het huis.

Tevergeefs.

Er was geen spoor van Raffles te ontdekken.

Hij liep weer naar de gang terug en vond Henderson bezig de oude man bij te brengen, die juist weer de ogen op sloeg.

— Wat is er in godsnaam gebeurd, Gaston? vroeg Brand. Waar is mylord?

De oude kamerdinaar keek Brand

verschrikt aan en maakte een wanhopig gebaar.

— Ik weet het niet, mijnheer, stamelde hij. Ik hoorde een vreemd geluid in de kamer waar mylord zat en wilde gaan kijken wat er aan de hand was, toen de deur open gegooid werd, juist toen ik er voor stond en een grote, bruine duivel naar buiten stormde, met een glanzend voorwerp in de hand. Hij gaf mij een vervaarlijke vuistslag in het gelaat, die mij bewusteloos deed neer storten en toen ik bijkwam, bemerkte ik, dat men mij gekneveld en aan handen en voeten gebonden had. Men had mij in het kleine vertrek, hier vlak naast de trap, neergelegd. Ik wist met rukken en wringen mijn benen te bevrijden en wilde juist de trap af gaan om hulp te gaan halen, toen ik nogmaals werd neergeslagen, dat is alles wat ik weet.

De oude man bracht zijn sidderende handen aan het voorhoofd en keek wezenloos voor zich uit, nadat hij dit gezegd had.

— Dus je weet helemaal niet wat er met mylord gebeurd is? vroeg Brand.

— In het geheel niet, mijnheer.

— Kom, James, zei de jonge man, laten wij Gaston op de divan in het kleine kamertje hiernaast leggen en dan samen nog eens gaan zoeken.

Zij namen de oude kamerbediende op en droegen hem naar de divan in het kleine vertrekje, aan het bovineinde van de trap.

Daarop snelden zij naar de kamer, waar Brand Raffles verlaten had.

Dit vertrek zag met twee ramen op de tuin uit.

Eén van deze ramen stond open.

— Ik kan mij met geen mogelijkheid begrijpen hoe de schurken hier in huis zijn gekomen, zei Brand, terwijl hij naar buiten leunde en naar beneden keek.

— Ik kan het mij ook niet goed voorstellen, mijnheer Brand, zei Henderson, wij hebben nergens ladders, die lang genoeg zijn om van de tuin uit dit venster te bereiken. Een eind verder is de muur met klimop begroeid en daar zou iemand desnoods tegenop hebben kunnen klimmen, maar dan is het nog onmogelijk, om vandaar dit venster te

bereiken. Neen, zij kunnen onmogelijk van beneden af zijn binnengekomen.

— Van beneden af, herhaalde Brand in gedachten, maar...

Hij wendde het hoofd om en keek langs de muur van het huis naar boven.

— Maar zij zijn van boven af gekomen, zo voltooide hij zijn zin. Kijk maar. James, daar hangt een touwladder van dun zijden koord, maar ijzersterk.

Hij greep naar boven en kon juist de onderste sport van de touwladder bereiken.

— Dan is het duidelijk, wat zij gedaan hebben, mijnheer Brand, zei de chauffeur, zij zijn eerst tegen het klimop tot boven op het dak geklauterd en hebben zich toen met behulp van de touwladder laten zakken tot voor het enige raam, waarachter zij licht gezien hebben.

Brand trad in de kamer terug en greep zich naar het hoofd.

— Ja, zo moet het gebeurd zijn, zei hij op doffe toon, terwijl hij met afwezige blik in het rond staarde en wat nu? Wat nu?

— Op die vraag is, dunkt mij, maar één antwoord, mijnheer Brand, riep Henderson uit. Al zou het ons het leven kosten, wij moeten mylord terugvinden. Zouden wij de politie niet opbellen?

— Neen, James, voorlopig niet. Het zou tot niets dienen en ons maar ophouden. Wij moeten snel handelen, want iedere seconde is kostbaar.

— Maar wat is dan toch het gevaar, waaraan mylord is blootgesteld? riep Henderson uit.

Haastig deelde Brand in enkele woorden de trouwe chauffeur mede, wat Raffles overkomen moest zijn.

En terwijl hij sprak, balde de brave reus zijn vuisten tot zijn nagels in het vlees drongen.

— Als ik die kerels in mijn macht krijg, mijnheer Brand, siste hij, dan zal ik ze met mijn eigen handen wurgen. En laat ons nu onmiddellijk op weg gaan.

— Ja, James. Wij zullen het eerst naar het Hippodrome gaan en de hulp inroepen van Tim Flennagan, de cowboy, misschien weet die wel waar Ram

Bharat en Pjari Thakur, zijn medeplichtige, te vinden zijn. Dat mylord naar het logement gebracht zou zijn, waar zij hun intrek hebben genomen, is natuurlijk uitgesloten.

— Dat komt mij ook zo voor, mijnheer, zij zullen wel iets afschuwelijks met hem voor hebben, anders hadden zij hem wel hier in huis gedood.

— Steek snel een paar revolvers bij je, James en kom mij halen in mijn eigen kamer. Hier valt voor ons niets meer te doen.

Henderson snelde weg om zijn wapens te halen en Brand begaf zich naar zijn slaapkamer, waar hij zich voorzag van zijn eigen browning en een kleine, maar vlijmscherpe dolk, benevens van een lang, sterk koord, aan het einde voorzien van een ijzeren haak, voor het geval, dat zij langs een hoge muur zouden moeten opklimmen.

Hij was hiermede nauwelijks klaar of Henderson trad weer binnen.

— Staat de auto in de garage gereed, James? vroeg hij.

— Ja, mijnheer Brand.

— Dan als de weerlicht daarheen en rij wat je rijden kunt, maar wij zullen eerst even voor de arme Gaston gaan zorgen.

Zij begaven zich naar het kleine vertrek boven aan de trap en vonden daar de oude kamerdienaar op de rustbank zitten, met het hoofd in de handen, met glazige blik voor zich uitstarend.

De oude man was totaal versuft door de slag, die nogal erg aangekomen was.

Ofschoon Brand zelf in dodelijke ongerustheid verkeerde, sprak hij de grijsaard enige bemoedigende woorden toe en haalde hem over, zich naar zijn eigen vertrek te begeven en daar hun terugkomst af te wachten.

Gedwee als een kind liet de oude man zich wegvoeren zonder een woord te zeggen.

Hoofdschuddend deed Brand de deur van het kleine kamertje dicht, waar hij de oude bediende alleen had achtergelaten en zei fluisterend tot Henderson:

— Ik geloof, dat de oude man volkomen wezenloos is door dit ellendige

voorval en kom nu mee, wij zullen niet rusten, voor wij mylord uit de handen van die tigers gered hebben, al moesten wij er zelf het leven bij inschieten.

— Dat zweer ik, mijnheer, zei Henderson op plechtige toon.

Beiden gingen nu door de achterdeur, dwars door het park naar de autogarage, waarvan de brede deuren op een zijstraat uitkwamen.

Henderson vulde de benzinetank bij, ontstak de lantaarns en enkele minuten later snorde de wagen in volle vaart naar het grote variétégebouw in Picadilly Circus.

— Wacht hier even, James, dan zal ik de directeur vragen of hij misschien iets kan mededelen over de schurken.

Hij snelde het gebouw binnen en liet zich door de portier bij de directeur aandienen.

Hij vond deze in een staat van de grootste opwindning.

Toen de directeur had vernomen, naar wie Brand kwam informeren, riep hij verschrikt uit:

— Dus daarom hebben de vuilpoetsen mij in de steek gelaten. Gij weet, mijnheer, dat de troep van Ram Bharat twaalf leden telt. Vanavond zouden ze voor het laatst optreden, maar inplaats van twaalf, kwamen er, een half uur voordat hun nummer zou beginnen, maar acht opdagen. Ik vroeg één hunner, die tamelijk goed Engels spreekt, waar de hoofdman en de drie anderen waren. Maar hij kon mij niets zeggen. Hij wist, dat Ram Bharat en drie van zijn makers, die steeds met de chef plachten om te gaan, omstreeks half negen het logement hadden verlaten, waar zij hun intrek hadden genomen, zonder een woord tot opheldering en sedert dat ogenblik had hij hen niet teruggezien. Ik heb aan het publiek laten annunceren, dat de Indische goochelaars pas na de pauze zouden optreden, in de hoop dat de vier anderen nog zouden verschijnen, maar ik heb nog niets gezien, en nu begrijp ik ook waarom. Het is verschrikkelijk. Wilt gij, dat ik de politie opbel?

— Doe dat voorlopig niet, mijnheer, wat ik u verzoeken mag, zei Brand. De

politie heeft geen enkele leiddraad en zou ons slechts kunnen dwarsbomen. Alles wat ik u verzoek, is mij toe te staan, Tim Flennagan te gaan opzoeken. Mylord kent hem zeer goed en ik hoop, dat hij mij van dienst kan zijn.

— Wel zeker, mijnheer Brand, antwoordde de directeur, dan zal ik u een kaartje medegeven, dat gij slechts aan

de portier van de artiesteningang behoeft te laten zien. Gij wordt dan dadelijk binnengelaten.

De directeur schreef enige woorden op zijn visitekaartje en overhandigde dit aan Brand, die hem hartelijk de hand drukte en dadelijk weer naar buiten snelde.

HOOFDSTUK IV

DE JACHT OP HET WILD

Henderson stond naast zijn auto te wachten.

— Weet gij al iets, mijnheer Brand? vroeg hij haastig, toen hij Brand zag aankomen.

— Nog niet het minste, James, maar ik ga nu naar de achterzijde van het gebouw, om Tim Flennagan te spreken.

— Wie is dat?

— Een cowboy, die mylord heel goed kent en aan wie hij eens een grote dienst moet bewezen hebben.

— Zoals aan mij zeker, riep de chauffeur uit.

— Dat weet ik niet, maar het is best mogelijk. Wacht hier, ik kom aanstonds met Flennagan terug, hoop ik.

Weer snelde Brand weg, liep de dwarsstraat in naast het circusgebouw en daarna een smalle steeg, waar zich de ingang voor de artiesten bevond.

Hij liet het kaartje van de directeur aan de portier zien, waarop de man hem dadelijk binnenliet.

— Kunt gij mij zeggen waar ik Tim Flennagan, de cowboy, kan vinden? vroeg Brand, terwijl hij de portier een foot in de hand drukte.

— Jazeker, mijnheer, zijn kleedkamer bevindt zich aan het einde van deze gang, de laatste deur, aan uw rechterhand.

Brand snelde de gang door en klopte op de deur die hem aangewezen was.

— Binnen, riep een forse stem.

Brand trad het kleine vertrekje binnen en stond nu tegenover de reusach-

tige cowboy, die juist bezig was zijn tooneelcostuum te verwisselen tegen een pak, dat minder in de hoofdstad zou opvallen.

— Mijnheer Flennagan, begon Brand, gij moet mij niet euvel duiden, dat ik als onbekende, u op dit ongewone uur kom lastig vallen. Gij zult begrijpen, dat slechts een zeer ernstige zaak mij daartoe noodzaakt.

Tim Flennagan wees met een uitnodigend gebaar op een stoel die naast zijn wastafel stond.

— Uw naam? vroeg hij.

— Charles Brand. Ik ben de secretaris van Lord William Aberdeen.

Dadelijk vertoonde zich een trek van de levendigste belangstelling op het bronzen gelaat van de cowboy.

Hij kwam met uitgestrekte hand op zijn bezoeker toe en zei:

— Gij hadt met geen betere aanbeveling hier kunnen komen, mijnheer Brand.

Met deze woorden drukte hij de handen van Brand zo hartelijk, dat deze nauwelijks een kreet van pijn kon onderdrukken.

— Vertel mij eens gauw, wat u hier brengt, zei Flennagan.

Brand deelde in korte woorden mede, in welk groot gevaar zijn vriend zich bevond, en terwijl hij dit vertelde, kreeg het gelaat van de cowboy een uitdrukking, die niets goeds voor zijn vijanden voorspelde.

— En nu begrijpt gij zeker, waar-

om ik bij u kom? vroeg Brand.

— Natuurlijk begrijp ik dat, mijnheer Brand, gij komt mijn hulp inroepen en daar ben ik trots op.

— Wij hebben u een paar dagen geleden hier in dit zelfde gebouw bewonderd, hernam Brand en ik heb gemeend, dat een man van uw kracht en behendigheid, die bovendien mylord goed kent, niet zou weigeren, mij behulpzaam te zijn om hem terug te vinden.

— Niet zou weigeren, mijnheer? riep Flennagan uit, zeg liever, dat ik het u nooit vergeven zou hebben, indien gij dit karweitje alleen hadt willen opknappen.

— Maar waar zouden wij die kerels kunnen vinden? vroeg Brand. Het spreekt vanzelf, dunkt mij, dat de schurken Lord Aberdeen niet naar hun logement hebben vervoerd.

— Neen, neen, dat hebben zij zeker niet, zei Flennagan, die zich snel had aangekleed, en gij hebt er goed aan gedaan bij mij te komen, mijnheer, want ik geloof wel, dat ik de onverlaten zal kunnen vinden.

— Maar hoe dan, vroeg Brand.

Flennagan antwoordde niet, maar stak twee vingers in de mond en floot op eigenaardige wijze.

Dadelijk werd er in de verte geblaf gehoord en even later stormde een hond het vertrek binnen, van een soort, die Brand nog nooit gezien had.

Flennagan had de verbaasde blik van zijn bezoeker opgevangen en zei nu:

— Wat zegt gij wel van Tom, mijnheer Brand?

— Het is een zonderlinge hond, antwoordde Brand.

— Het is een prairiehond en ongelooflijk sterk, en ik geef alle politiehonden van Europa voor hem cadeau, als het op apporteren en het opsporen van misdadigers aankomt.

— En gij gelooft dat Tom...

— Ik geloof, dat deze hond ons van het grootste nut kan zijn, mijnheer Brand. Wij hebben niets nodig dan een stuk van de kleding van Ram Bharat en als wij dat eenmaal hebben, weet ik zeker, dat hij ons niet ontsnapt, al zou hij naar de Himalaya gevluht zijn.

— Maar waar vinden wij dat stuk goed? vroeg Brand.

— Er zal wel iets in zijn logement zijn.

— Dat is waar, riep Brand verheugd uit. Maar weet gij waar zich dat bevindt?

— Dat weet ik en al was het niet zo, dan zou de portier ons dat toch dadelijk kunnen zeggen. Zijt gij per auto gekomen?

— Ja.

— Prachtig. Dan hoeft er niet veel tijd verloren te gaan. En nu voortmaken, riep Flennagan uit. Ik brand van verlangen om met dat tuig slaags te raken. Hebt gij soms nog iemand bij u?

— Ja, Flennagan, de chauffeur van mylord, James Henderson, een man op wie wij kunnen bouwen als op een rots en die trilt van verlangen om tegenover die vier bruine duivels te staan.

— Vooruit dan en dood aan dat bruine gebroed.

De twee mannen snelden het vertrek uit, gevolgd door de hond.

Zij verlieten het gebouw, en liepen snel op de auto toe.

Vlug stelde Brand de twee mannen aan elkaar voor en bij zichzelf dankte hij de hemel, dat zijn eigen hand niet gekneld zat tussen de twee geweldige knuisten, die de twee reuzen op zo hartelijke wijze schudden.

Daarop stegen allen in de auto.

— Eerst naar een wapenhandelaar, James, riep Brand.

— Maar mijnheer, die winkels zijn immers al gesloten, antwoordde de chauffeur.

— Duivels, dat is waar ook, riep Flennagan teleurgesteld uit. Dan had ik mijn revolver evengoed in mijn kleedkamer hebben kunnen laten liggen.

— Van welk kaliber is dat kanon, vroeg Henderson.

— Ik gebruik patronen van elf millimeter, antwoordde de cowboy.

— Dat treft, mijnheer Flennagan, want mijn wapen is van hetzelfde kaliber en ik heb patronen genoeg bij mij om een halve compagnie overhoop te schieten. Hier hebt gij een doosje met twintig stuks, dat zal voorlopig wel

voldoende zijn.

— Het kon niet mooier, riep Flennagan uit. En nu naar het logement « De Rode Adelaar », in de Fleetstreet.

Onder de rit maakte de cowboy een grote handtas open, die hij bij het weggaan van zijn kaptafel had meegenomen, en haalde er zijn geweldige zweep uit, benevens een sterke, lange lasso.

— Die kunnen van pas komen, zei hij met een tevreden lachje, terwijl hij de sterkte van de voorwerpen onderzocht.

Binnen tien minuten had Henderson het logement bereikt.

Tim Flennagan sprong vlug uit de wagen en riep:

— Blijft gij maar zitten, mijnheer Brand. Ik zal het zelf wel even in orde maken. Kom mee, Tom!

Met een geweldige sprong wipte de hond door het openstaande portier en volgde zijn meester.

Nauwelijks drie minuten waren verlopen of de cowboy kwam al weer terug, triomfantelijk zwaaiend met een stuk doek, blijkbaar van de kleding van Ram Bharat afkomstig.

— Dat zal ons helpen, riep hij vrolijk. Hier, Tom, ruik daar eens goed aan.

De hond sprong tegen de lap op en vloog toen als een pijl uit de boog weg.

— Zou hij niet blaffen? vroeg Brand ongerust.

— Maak u daaromtrent niet ongerust, mijnheer, antwoordde de cowboy. Hij doet dat niet, of ik moet er hem het bevel toe geven.

— Zoveel te beter, anders zou hij onze komst kunnen verraden.

— Maar ik zie het dier in het geheel niet meer, riep Henderson nu uit.

— Dat betekent ook niets, vriend chauffeur, zei Flennagan, al ziet gij Tom niet, hij ziet u des te beter en hij zal ieder ogenblik terugkomen, om te zien waar wij blijven. Ziet gij wel, daar is hij al weer. Nu ingestapt, mijnheeren, wij zullen eens zien waar de hond ons brengt.

Vlug nam hij weer naast Brand plaats en Henderson startte de motor, terwijl hij al zijn best deed de hond bij te houden, die met ongelooflijke snel-

heid de Fleetstreet doorrende.

Zoals Flennagan voorspeld had, keerde het schrandere dier telkens terug en dan liet zijn meester hem telkens opnieuw lucht nemen aan de lap, die hij in de hand hield.

— Waar is die doek van afkomstig? vroeg Brand.

— Dat is een stuk van een hoofddoek, antwoordde Flennagan. Zoals gij ziet, is het afgescheurd en ik vermoed, dat de rest dienst heeft gedaan om iemand te knevelen.

— Dat heeft het zeker, riep Brand plotseling uit, want nu herinner ik mij ineens, dat de oude bediende van mijn meester zulk een gekleurde doek om de mond had.

— Ziet gij wel, riep de cowboy zegevierend uit, wij zijn op de goede weg, die bruine boeven stinken zo geweldig, dat Tom hen zou terugvinden, al hadden zij zich in de diepste kolenmijn verstoppt.

Intussen volgde Henderson met de grootste aandacht de gangen van het dier.

De prairiehond liep nog altijd heen en weer, als of hij geen vermoeidheid kende.

De tocht ging nu door Bankside en Tooleystreet.

Plotseling was de hond verdwenen. Henderson remde en stopte.

Vijf minuten verlieden.

De hond keerde niet terug.

Brand voelde zijn hart angstig kloppen.

— Waar blijft het dier toch? vroeg hij op zachte toon.

— Ik vermoed, dat de hond de verblijfplaats van Ram Bharat heeft uitgevonden, mijnheer. Blijft gij hier even wachten, dan zal ik eens poolshoogte gaan nemen.

Flennagan opende het portier en stapte uit. Hij sloeg snel de smalle dwarsstraat in, waar de mannen de hond het laatst hadden gezien.

Het scheen Brand toe, dat hij een eeuwigheid moest wachten, voor de cowboy terug kwam en toch was deze ternauwernood enige minuten weg geweest. De hond sprong vrolijk onder het lopen

tegen zijn benen op.

— Welnu? vroeg Brand haastig, toen de reusachtige figuur van de cowboy weer naast het portier stond.

— Wij hebben hen, mijnheer, riep Flennagan opgewonden uit. Gij kunt de wagen hier in de straat wel naast het trottoir parkeren, want wij hebben voorlopig geen auto nodig en als wij verder reden, dan zouden de schurken ons stellig horen aankomen.

— Zij zijn hier dus dicht bij?

— Tien minuten lopen hoogstens.

— Laat ons dan uitstappen, zodra wij een goed plaatsje hebben gevonden.

Dat vonden zij, waarna zij een onogelijk zijstraatje insloegen, dat Stoney Lane heet en dat met een scherpe bocht op de Theems uitloopt, of om juist te zijn, op de rij pakhuizen, die vlak langs het water zijn gebouwd en die men aan die kant dan ook slechts door middel van een vaartuig kan bereiken, daar de muren hier dadelijk uit het water oprijzen.

Het was erg donker in dit sombere straatje, aan weerskanten begrensd door pakhuizen, afgewisseld met enkele armoedige huisjes, zo wrak en ellendig, dat men ieder ogenblik meende ze in elkaar te zien storten.

Hier en daar, met grote tussenpozen, gloeide een mistroostig lampje van een straatlantaarn, dat maar juist genoeg

licht gaf om enkele schreden voor zich uit te kunnen zien.

Voorzichtig schoven de drie mannen achter elkaar langs de huizenmuur.

De hond liep nu vlak voor de voeten van zijn meester en wendde van tijd tot tijd de kop naar hem op, als om zich te overtuigen, dat hij steeds gevolgd werd.

Na tien minuten lopens bleef het dier kwispelstaartend stilstaan voor een somber, laag huis met vochtig uitslaande muren, vervelooos en schuin over de straat hellend, alsof het ieder ogenblik zou voorover storten.

Het huis was het laatste van de bocht en grensde aan de achterzijde dadelijk aan het water.

Aan de ene kant belendde het aan een armoedig pakhuisje, maar aan de andere zijde werd het van het volgende huis gescheiden door een smal steegje, dat op de Theems uitliep.

De drie mannen hadden dit alles in een oogwenk gezien.

Flennagan streelde Tom liefkozend over de ruige kop, het dier ging tegen zijn meester opstaan en keek toen naar de wrakke deur van het huisje met zulk een bijna menselijke blik van verstandhouding, dat er niet aan te twifelen viel of de hond had de plek gevonden, waar de bruine ontvoerders Raffles gevangen hadden gezet.

HOOFDSTUK V

RAM BHARAT, DE WURGER

Wij moeten nu enkele uren teruggaan en de lezer voeren naar het vertrek in het huis in de Cromwell Street waar de Grote Onbekende was achtergebleven, nadat Brand het had verlaten.

Raffles had zich in zijn gemakkelijke stoel gezet en het laatste nummer van zijn lijfblad, de « Times », ter hand genomen.

Het was zeer stil in huis en langzamerhand begon een zonderling ongedu-

rig gevoel zich van hem meester te maken, waarvan hij zich geen verklaring kon geven en dat hem anders vreemd was.

Hij stond op en wierp de krant terzijde.

Daarop liep hij naar de deur en opende deze op een kier.

Er was niets te horen.

— Gaston, ben je daar? riep Raffles op gedempte toon, terwijl zijn eigen stem onverhoeds een zonderling kil ge-

-voel over zijn slapen deed kruipen.

Hij kreeg geen antwoord.

— Gaston, riep Raffles nu met luide stem.

Nu scheen de oude kamerdienaar hem gehoord te hebben. Hij kwam haastig aanlopen en Raffles hoorde zijn schreden de trap af komen.

Raffles bedacht een onnozele boodschap en zond de oude man weer weg.

Hij sloot de deur en wreef zich langzaam met de grote, witte hand over het voorhoofd.

— Wat scheelt mij toch in 's hemelsnaam? mompelde hij. Ik heb dat gevoel nog nooit gehad. Het is toch, hoop ik, geen vrees? Dat zou te dwaas zijn. John Raffles en vrees.

Hij stiet een kort lachje uit, dat hem weer dezelfde kille gewaarwording van zoëven gaf.

— Het is zonderling, vervolgde Raffles zijn alleenspraak, sedert Brand is vertrokken, heb ik het gevoel... alsof ik niet meer alleen ben... en er is toch niemand. Kom, ik moet verstandiger zijn. Ik heb mijn revolver bij de hand... hier, geladen en wel in mijn zak. Er zijn hier twee deuren... een is er op slot en de andere kan door niemand geopend worden of ik zou het dadelijk moeten merken. De ramen...? Ja, men zou door de ramen op mij kunnen schieten, verondersteld, dat men er in slaagde een ladder tegen de muur te zetten. Ladders van die lengte zijn er hier niet en het vervoer van zo'n lang ding door drie of vier Indiërs op dit uur zou natuurlijk dadelijk de nodige verdenking wekken. Maar kom... laat ik de voorzorgen overdrijven en de gordijnen dicht doen.

Raffles trad op de ramen toe en deed de lange overgordijnen dicht, zonder te vermoeden dat juist dit hem noodlottig zou worden.

Daarop nam hij weer in zijn stoel plaats en was spoedig in de lezing van zijn blad verdiept.

Als hij minder aandachtig gelezen had, zou hij misschien hebben gehoord, dat buiten het raam een zacht gekras tegen de muur weerklonk, alsof er een of ander voorwerp langs de stenen schuurde.

Maar Raffles hoorde en zag niets.

Hij zag niet, dat een donkere gedaante zich van boven langs een touwladder tot vlak voor het raam liet zakken, hij zag niet, hoe een kleverig papier tegen de ruit werd gedrukt... hij hoorde het flauw suizend geluid niet van de diamant, die, achter het dikke gordijn, door de ruit sneed, hij zag niet hoe het gordijn zacht bewoog en dat daarachter een donkere gedaante als een slang naar binnen gleed, spoedig gevolgd door een tweede, terwijl een derde aan de touwladder hing...

Evenmin zag hij dat het gordijn langzaam terzijde werd geschoven en dat door de reet twee gloeiende, van helse wraakzucht fonkelende ogen strak op hem gericht waren. En ook hoorde hij niet, dat de eerste der gedaanten van achter het gordijn in de kamer trad en als een kat naderbij sloop...

Op dat ogenblik liet Raffles eindelijk de « Times » zakken en keek langzaam rond, plotseling weer bevangen door die onverklaarbare angst...

Toen zag hij...

En toen was het te laat.

Raffles wilde opvliegen en naar zijn revolver grijpen, maar er suiste iets door de lucht, en zijn hals zat geklemd in een wurgkoord, dat als een bloedrode striem het blanke vlees omgaf. Hij tastte met beide handen naar het koord dat hem verstikte, maar nu snelden de beide andere gedaanten het vertrek binnen.

Raffles beschikte over een buitengewone lichaamskracht, maar tegen deze drie duivels, die als slangen om zijn lichaam kronkelden en het koord steeds vaster aantrokken, was hij weerloos. Enige malen rolden de vechtenden als een monsterachtig kluwen over de vloer... Raffles voelde dat hij voor zijn leven vocht, maar toen begaven zijn krachten hem... hij voelde zich stikken... een rode nevel golfde voor zijn omfloerste blik... in zijn oren klonk een ontzettend geruis als van een donderende branding... toen voelde hij niets meer...

Hij kwam weer bij door het schokken van een rijtuig op erbarmelijke ve-

ren, dat nu eens over asfalt, dan weer over hobbelige kelen voortreed.

Een dun maar sterk koord, waarvan hij de aard maar al te goed kende, sneed hem in armen en dijen.

Zijn mond was met een lap dichtgebonden, waarvan de lucht hem opnieuw bewusteloos dreigde te maken.

Drie Indiërs zaten bij hem in het rijtuig.

Twee hunner herkende hij dadelijk... het waren Ram Bharat en Pjari Thakur. De ogen van de eerste waren met een blik van onuitsprekelijke haat en woeste zegepraal op zijn doodsvijand gevestigd.

Zodra deze zag dat zijn slachtoffer was bijgekomen, bracht Ram Bharat zijn bruin, door haat vertrokken gezicht vlak bij dat van Raffles en siste:

— Je ziet het, vervloekte Ghiaur. Hij die weet te wachten, bereikt ten slotte steeds zijn doel. Ik heb je de hele wereld door gezocht, om mij te wreken over de hoon, die je mij hebt aangedaan... en ik heb je gevonden. Je weet zeker wel, wat je te wachten staat.

Raffles kon niets zeggen, maar zijn ogen spraken een taal, die de Indiër niet kon misverstaan. Er lag niets in dan verachting en onbuigzame trots.

— Ha. Jij denkt misschien, dat men je nog wel zal redden. Jij denkt, dat er een wonder kan gebeuren, is het niet? zei de Indiër, hees van woede. Welnu, ik zweer je bij Brahma en Vishnoe dat je voor middernacht als aas voor de vissen in de Theems zult geworpen worden... maar niet voor ik je een dood heb doen sterven, die mijn wraakzucht zal bevredigen.

Raffles haalde met zulk een minachtend gebaar de schouders op, dat Ram Bharat, in een aanval van woeste razernij, naar zijn kris greep, die in zijn gordel stak en die misschien in het lichaam van zijn doodsvijand zou hebben gestoken, als Pjari Thakur zijn arm niet had gegrepen en hem een paar woorden had ingefluisterd, die hem tot bedaren brachten.

De rit duurde verder zwiingend voort.

Raffles had zijn geestkracht hervonden, nu hij het gevaar tenminste tast-

baar voor zich zag.

Hij dacht erover na, of het niet mogelijk zou zijn een of ander spoor achter te laten, maar spoedig zag hij in, dat hieraan niet te denken viel.

Ten eerste was hij stevig gebonden, ten tweede hielden zijn bewakers hem goed in het oog, en ten derde was het daarvoor nu immers te laat. De kans dat Brand hem zou kunnen volgen, had hij alleen gehad, indien hij reeds in het huis in de Cromwellstreet een of andere aanwijzing had kunnen achterlaten.

Hij verviel nu geruime tijd in diep gepeins en bedacht welke dood zijn vijanden voor hem zouden hebben uitgekozen...

Met een huivering, die hem ondanks zijn moed beving, herinnerde hij zich de verhalen van reizigers, die als door wonder aan de handen van de bloedorstige Indiërs ontsnapt waren en getuige waren geweest van de ontzettende martelingen, die hun makkers hadden ondergaan.

En intussen rolde het rijtuig zonder ophouden voort.

Het scheen Raffles toe alsof er nooit een einde aan deze rit zou komen, die hem naar de dood voerde.

Eindelijk reed het rijtuig uitsluitend over puntige kelen en Raffles begreep, dat hij naar een der armste wijken van de wereldstad vervoerd werd.

Tenslotte hield het voertuig met een ruk stil.

Raffles hoorde hoe er een deur geopend werd, en het volgend ogenblik verscheen er een donker gelaat voor het portier.

Ram Bharat boog zich naar buiten en richtte enkele woorden tot de Indiër, die daar stond.

— Is alles in orde? vroeg hij op fluisterende toon.

— Ja, meester.

— Alles veilig?

— Er is niemand te zien in de straat.

— Goed... breng hem dan weg.

Deze woorden werden in een vreemde taal gesproken, maar Raffles kende alle dialecten van Voor-Indië te goed om ze niet te verstaan.

Twee zijner bewakers grepen hem vast, terwijl Ram Bharat hem in bedwang hield met een kleine revolver, die hij op zijn voorhoofd richtte.

Een ogenblik dacht Raffles er aan, er maar dadelijk een einde aan te maken, door zich te verzetten en zodoende de Indiër te noodzaken, hem een kogel door het hoofd te jagen, maar het volgende ogenblik schaamde hij zich over die zwakheid, die hem onwaardig was.

Hij liet zich gewillig wegvoeren, maar keek intussen met aandacht rond, ten einde zich te vergewissen van de plek waarheen men hem gebracht had.

Het was echter te donker om iets te onderscheiden.

Maar wel meende hij dichtbij het flauwe geklots van water tegen hout te horen, waaruit hij afleidde, dat het huis, dat hij nu binnen ging, in de onmiddellijke nabijheid van de Theems was gelegen.

Zodra hij binnen was gegaan, hoorde hij dat het rijtuig zich snel verwijderde.

Hij stond nu in een nauwe, stinkende gang, die slechts door een olielampje zwak verlicht was.

Ter rechterzijde van de gang bevond zich een deur, die door een zijner bewakers geopend werd.

Allen traden binnen.

De ramen waren blijkbaar met planken dicht getimmerd, want niet de geringste lichtstraal drong van de straat in dit vertrek door.

Een der Indiërs stak een olielantaarn aan en bij het rossige licht daarvan, kon Raffles zien, dat de kamer geen enkel meubel bevatte en niets dan de kale wanden vertoonde.

Zeer waarschijnlijk hadden de Wurgers dit huis uitsluitend voor het afschuwelijk doel gehoord, waarvan hij de aard aanstonds zou kennen...

Zwijgend stonden de vijf mannen nu in het sombere vertrek.

Wat Raffles betreft, hij stond onbeweeglijk als een standbeeld en wilde als een echte Brit zijn vijanden niet de voldoening gunnen, hem te hebben zien beven of wankelen.

Eindelijk verbrak Ram Bharat het

stilzwijgen.

Hij deed een paar stappen op Raffles toe en zei, terwijl hij zijn gelaat vlak bij dat van zijn slachtoffer bracht:

— Tien jaar geleden heb jij mij de grootste belediging aangedaan, die men ons, Bengalezen, met mogelijkheid kan aandoen... je hebt mij getuchtigd in tegenwoordigheid van een vrouw, en mij aan haar verachting prijs gegeven, terwijl je mij bovendien mijn buit hebt ontstolen. Het is je zeker bekend, dat wij nooit een belediging vergeten en nog minder vergeven?

— Dat heb ik begrepen, hernam Raffles koud, en ik kan mij niet goed voorstellen, welke redenen je kunnen bewegen, zo lang met de tenuitvoering van het doodvonnis te wachten.

Een vals lachje verscheen op het gebruide gelaat van de Tugh.

— Ja, ik begrijp dat jij wel zou willen dat wij je zonder omwegen naar de andere wereld zonden, grinnikte hij. Maar die dood zou te zacht voor je zijn. Jij zult niet één dood, jij zult duizend doden sterven. Maar ik zal je de gunst bewijzen, je vertellen, op welke wijze je de eeuwigheid zult ingaan. Ik ga nog verder en wil zelfs een zeer geringe kans laten je leven te redden. Je zult mij toestemmen, dat dit meer is, veel meer, dan ik je verschuldigd ben. Laat ik er dadelijk aan toevoegen, dat de kans al zeer gering is, vervolgde Ram Bharat grijnzend.

Raffles had de oren gespitst.

Hij begreep volstrekt niet, wat de schurken met hem voor hadden, maar de woorden van zijn vijand hadden een flauwe hoop bij hem wakker geroepen en de zucht tot zelfbehoud, die in ieder mens aanwezig is, bewoog hem, geen poging ongebruikt te laten om zijn leven zo duur mogelijk te verkopen.

— Je kunt met mij doen wat je wilt, zei hij kalm. Ik ben geen lafaard en ik zal je tonen hoe een Engelsman weet te sterven.

— Dat zullen wij zien, antwoordde de Tugh grijnslachend. Breng hem naar het vertrek, dat ik heb aange-

wezen, mannen, beval hij de andere Indiërs, die zwiġgend hadden toegehuisterd.

Weer werd Raffles vastgegrepen, de kamer uitgeleid en over de gang naar een wenteltrap gebracht, die hij zoëven had opgemerkt.

Zwiġgend ging de zonderlinge optocht de trap op, stak een smal portaal over en besteeg toen een tweede trap.

Eindelijk bereikten de Indiërs en hun gevangene het tweede portaal en Raffles meende, dat hij zich nu op de vliering bevond, dus op de bovenste verdieping van het huis.

De voorste Indiër opende een deur en trad voorzichtig binnen, de lantaarn ver voor zich uit houdend.

Het vertrek, waar zij zich nu bevonden, was een zolderkamer, die slechts één deur had. Er bevond zich een raam tegenover deze deur, maar Raffles kon bij het zwakke licht van de lantaarn zien, dat het eveneens met dikke planken was dichtgespijkerd.

Ook dit vertrek was geheel kaal en er was niets te zien dan een vaag te onderscheiden voorwerp in een der hoeken.

Raffles keek aandachtig naar dit ding en naar mate zijn ogen zich aan de schemering hadden gewend, begon een afschuwelijke vrees, een vrees, zoals hij er nog nimmer een had gevoeld, in hem op te kruipen...

Het voorwerp was een zonderling gevormde mand, in de gedaante van een platte fles, en voorzien van een deksel, dat er met touwen op was vastgebonden.

Het was een mand, zoals de Indische slangenbezweerders ze gebruiken, om hun brilslangen in te bewaren...

Ram Bharat had zijn slachtoffer geen oogenblik uit het oog verloren en scheen een hels vermaak te scheppen in de ontzetting, die zich langzaam van de gevangene begon meester te maken.

Maar nauwelijks had Raffles dit gezien of hij beheerste zich met de uiterste krachtsinspanning en zag de Indiër weer met koele verachting aan.

— Ik geloof, begon Ram Bharat, na-

dat er enige oogenblikken een dreigend stilzwiġgen had geheerst, dat je wel weet, wat er in die mand zit?

— Ik weet het wel, antwoordde Raffles en zijn stem klonk vast.

— Dan kan ik kort zijn, vervolgde de Wurger grinnikend. In die mand bevindt zich een slang, zo giftig, dat de minste beet de dood binnen enkele uren veroorzaakt. Het is een IJzerslang die ik reeds jaren overal met me heb medegenomen... met het doel dat je bekend is.

Raffles huiverde even, maar hij wist zich niettemin te beheersen.

— Luister nu, wat ik zeggen zal, want het gaat om leven of dood voor je, vervolgde Ram Bharat. Aanstonds zal deze mand geopend worden, nadat wij je bij wijze van verdedigingswapen voorzien zullen hebben van een dun maar sterk koord, aan het einde voorzien van een lus, waarmee je kunt trachten de slang te wurgen. Maar ik verzeker je, dat dat zeer moeilijk zal zijn en dat alle kansen aan de kant van mijn slang zijn, want wij zullen de lantaarn meenemen en je in het duister achterlaten.

Raffles was ongetwijfeld een zeer moedig, een koelbloedig man, die het zelfs tegen een overmacht durfde opnemen. Maar wat hij nu hoorde, deed hem het bloed in de aderen stollen.

Toch toonde hij geen spoor van angst. Liever zou hij zich de tong hebben afgebeten, dan die ellendeling om genade te smeken...

De Wurger vestigde zijn fonkelende ogen op zijn doodsvijand en vervolgde toen.

— Je begrijpt zeker wel, dat wij alle maatregelen hebben genomen om je een ontvluchting onmogelijk te maken. Het luik voor het enige raam is stevig vastgespijkerd en voor je het zoudt kunnen bereiken zou de slang je reeds gebeten hebben. Wij hebben de doek afgenomen, omdat schreeuwen je niets zou baten. En luister nu wel. Ik zal je een half uur met de slang opsluiten. Dan komen wij met licht terug. Ben je dan nog in leven, dan zal ik het er voor houden, dat de

god der Tugh's niet gewild heeft, dat ik je aan mijn wraakzucht ten offer bracht en dan zweer ik je dat je dit huis vrij moogt verlaten, en de eed van een Indiër heeft minstens evenveel waarde als die van een van jullie vervloekte landgenoten, bedenk dat.

Weer hield Ram Bharat op.

— Geef het koord, Pjari Thakur, beval hij.

Zijn medeplichtige stak de hand in de zak en haalde er een lang, dun, zeer sterk koord uit, dat aan het einde een lopende knoop had, en overhandigde dit aan zijn meester.

— Ziehier het wapen, zei de Wurger. Ik erken, dat het niet zeer sterk is, voegde hij er grijnzend aan toe, maar de strijd mag je niet al te gemakkelijk gemaakt worden. Maakt de touwen van zijn handen los, mannen, ging hij voort. Laat een van jullie dat doen, terwijl de beide anderen hem met hun revolver in bedwang houden.

De koorden, die Raffles sedert uren in het vlees sneden, werden door een der Bengalezen losgemaakt, terwijl de anderen hun revolver op zijn voorhoofd gericht hielden.

— Hier heb je het koord, zei Ram Bharat, die zijn gevangene geen seconde uit het oog had verloren.

Raffles nam het dunne koord uit de handen van de Indiër aan, en had daarbij de grootste moeite, de schurk niet naar de keel te vliegen.

— Ga daar in die hoek staan, beval de Wurger kort.

Langzaam begaf Raffles zich naar de hem aangewezen hoek, schuin tegenover de plek, waar de mand met de afschuwelijke inhoud stond.

— Allez! En nu allemaal weg, op de bezweerder na, vervolgde Ram Bharat. Ik zal de lantaarn vasthouden.

Hij nam de lantaarn ter hand, drie van de Indiërs verlieten het vertrek en vatten bij de deur post, hun revolver steeds op het hoofd van hun gevangene gericht.

Daarop trad een der Bengalezen tot dicht bij de mand.

Hij haalde een zonderling gevormde fluit van onder zijn overkleed te

voorschijn en begon daarop een vreemde zwaarmoedige melodie te spelen, die zich telkens herhaalde.

Ram Bharat knoopte snel de touwen los, die het deksel op de mand bevestigd hielden, en trok daarna aan een der touwen het deksel geheel weg.

Op hetzelfde ogenblik verhief zich de kop van een monsterachtige slang boven de rand van de mand.

Langzaam verscheen het bovenlichaam van het monster en Raffles kon bij het flauwe licht van de lantaarn zien, dat het een der gevreesde giftslangen was, die in Voor-Indië voorkomen: de zwarte of ijzerslang, welks beet onherroepelijk de dood ten gevolge heeft.

Het dier scheen buitengewoon groot te zijn voor zijn soort, bijna een meter. Het was bijna geheel zwart, met een dunne, gele streep in zigzaglijnen over de rug.

Zijn platte, driehoekige kop bewoog zich snel naar alle richtingen en bleef toen naar de bezweerder gekeerd, die onverstoornbaar op zijn vreemd gevormde fluit doorspeelde.

Het dier scheen zeer opgewonden te zijn, hetgeen te zien was aan zijn opgezette hals, maar langzamerhand scheen het onder de betovering van de zachte, eentonige fluittonen te komen.

Het begon op en weer te wiegen en de gevorkte tong kwam tot rust.

Toen ging eerst Ram Bharat de kamer uit.

En al spelend volgde hem de slangenbezweerder, de ogen geen seconde afwendende van de slang.

De man met de fluit schuifelde langzaam achteruit.

De aanvoerder der Wurgers, die de lantaarn had vastgehouden, schoof voetje voor voetje de gang in.

Met tergende traagheid kroop de schemering in het vertrek.

De fluittonen werden langzaam onduidelijker en langzaam verdween het licht... Langzaam ging de deur toe...

Een kort knarsend geluid... de sleutel werd in het slot omgedraaid.

Toen een droog schurende klank...

een ijzeren bout werd dwars over de deur heengelegd.

Als door een nevel klonk nog steeds de wonderlijke, zachte muziek van de fluit. Door de reet van de deur was nog even een heel flauw rossig schijnsel te zien..., toen werd het doodstil, en werd het duister, zo duister, dat Raffles niets zag dan zijn eigen schrikbeelden, een rode, woest golvende nevel... duivels, die hem aangrijsden met een afzichtelijk gelaat, gedrochtelijke gedaanten, die vuur spuwden en

toen zag hij inderdaad niets meer... niets...

Hij hoorde, hoe de mand kraakte.

Hij hoorde, hoe de slang over de rand kroop.

Hij hoorde het monster zacht, maar mijdig sissen.

Hij hoorde het op zich afkomen.

Hij hoorde dit alles, ondanks het gilend geruis in zijn oren... de woeste branding van zijn bloed, in uitzinnige ontzetting opgezweept.

HOOFDSTUK VI

DEERTIG MINUTEN

Brand, Henderson en Tim Flennagan stonden nu bijna voor het huis.

— Komt met mij mee dit steegje in, fluisterde Brand, zo zacht, dat de anderen hem ternauwernood konden verstaan. Wanneer wij hier blijven, zullen zij ons stellig zien. Er zijn geen gordijntjes voor de ramen en zij zullen wel goed uitkijken.

De drie mannen gingen het smalle steegje in, dat op de Theems uitkwam, en zich vlak naast het huis bevond.

— Zo, hier zijn althans geen ramen, begon Brand weer. Wij kunnen hier tenminste niet gezien worden... en dat is maar goed ook, want wij behoeven er niet aan te twifelen, of het tuig zou mylord dadelijk doden, zodra zij onraad bespeuren.

— Kunt gij vermoeden, waarom zij dat niet direct gedaan hebben, zodra zij mylord in hun macht hadden, mijnheer Brand, vroeg Henderson.

— Dat geloof ik wel, James, antwoordde Brand op zachte toon. Ik kan daar geen andere reden voor vinden dan deze: de ellendelingen willen hem doodmartelen.

Op het horen van die woorden, greep de chauffeur de spreker zo heftig bij de arm, dat deze nauwelijks een kreet van pijn kon onderdrukken.

— Zoudt gij dat werkelijk denken,

mijnheer? vroeg hij op hese toon.

— Ik moet het wel geloven, James.

— Maar waarom bestormen wij dan het huis niet en trappen wij die schurken niet allemaal naar de hel, waar zij thuis horen? zei Henderson, schor van woede en met bliksemende ogen.

— Omdat wij dan een grote onvoorzichtigheid zouden begaan, antwoordde Brand zo kalm als het hem mogelijk was.

— Dat ben ik geheel en al met meneer Brand eens, merkte nu de cowboy op. Als Indiërs zo iets uitvinden, dan zouden zij liever het hele huis in brand steken dan hun slachtoffer los te laten en hun wraak zich zien te ontsnappen. Gij kent hen niet, ik wel. Bij het minste teken van onraad zouden zij mylord wurgen, zoals die fijne heren gewoon zijn, als zij iemand uit de weg willen ruimen.

— Gij hebt gelijk, zei Henderson na enige tijd op doffe toon. Mijn drift zou misschien alles bederven.

— Wij moeten in de eerste plaats zien te weten te komen, waar mylord zich bevindt, zei Brand. Het huis is niet zo heel groot en heeft hoogstens drie of vier kamers. Ik acht het waarschijnlijk, dat zij mylord naar de bovenste verdieping hebben gebracht, daar zij daar het veiligst zijn.

— Dat dunkt mij ook, zei Flennagan. Ik voor mij houd het er voor, dat men hem naar de zolderverdieping heeft gebracht.

— Zouden we die niet kunnen bereiken, zonder dat de ellendelingen ons zien? vroeg Henderson.

— Maar hoe dan? merkte Brand op. Langs de voordeur is er natuurlijk geen sprake van. In deze steeg zijn geen ramen, maar ook geen deuren en aan de andere kant grenst het huis aan een pakhuis. Er blijft ons alleen de achterzijde over.

— Maar als ik mij niet vergis, mijnheer Brand, merkte de chauffeur op, dan staan alle huizen in deze buurt aan de achterzijde in het water.

— Des te beter. Dan zal het ontuig geen gevaar van die kant duchten en zal hun waakzaamheid aan die zijde niet zo groot zijn.

— Mijnheer Brand heeft gelijk, riep de cowboy uit. Dat is de enige weg, die voor ons open staat. Vooruit. Aan het werk. Ik begin te geloven, dat ik er toch niet verkeerd aan heb gedaan mijn lasso mee te nemen.

Snel liepen de drie mannen het smalle steegje achter elkaar uit, daar het onmogelijk was, er naast elkander te gaan.

Spoedig hadden zij de Theems bereikt.

Het water glansde somber en zwart in de donkere nacht. Zwarte wolken hadden zich voor de maan geschoven en er was een hevige wind opgestoken, die huilend en loeiend door de smalle straten van de armoedige wijk en over de Theems voer.

— Het weer is volkomen omgeslagen, fluisterde Flennagan.

— Dat komt ons juist zeer goed te stade, meende Henderson, terwijl hij scherp in het rond keek. Het lawaai van de storm zal overstemmen wat wij gaan doen.

Het steegje liep tot vlak aan het water en was zelfs niet door een leuning of lage schutting afgezet. Rechts verhief zich de muur van het noodlottige huis. Een zwak schijnsel scheen uit een der vensters op de eerste

verdieping.

De drie mannen keken elkaar veelbetekenend aan.

— Daar moeten er een paar zitten, fluisterde Brand, terwijl hij naar boven wees.

— Er brandt tenminste licht, zei Henderson.

Even dachten zij na.

Toen hernam Flennagan:

— Ik geloof, dat ik weet wat het beste is. Ligt daarginds niet een platte praam? Daar links van ons.

— Inderdaad, zei Henderson, wiens scherpe blik in de duisternis de vorm van een platte schuit had ontwaard.

— Die moeten wij hebben, zei Flennagan.

— Wat moeten wij daarmee doen? vroeg Brand.

— Dat zal ik u zeggen, hernam de cowboy. Het is onmogelijk, de achterzijde van het huis te bereiken, als wij geen hulpmiddel te baat nemen. En ik wilde juist eens zien wat er daar in die kamer gebeurt. Daartoe heb ik die praam volstrekt nodig... het overige kunt gij gerust aan mij overlaten.

De cowboy had dit met zoveel overtuiging gezegd, dat Brand en Henderson vol vertrouwen op zijn schranderheid rekenden.

— Maar hoe komen wij aan die schuit? vroeg Brand. Dat ding ligt minstens zes meter van ons af en is natuurlijk vastgemaakt.

— Ja, ik kan duidelijk zien, dat die schuit aan een ring in de achtermuur van een pakhuis is vastgemaakt, zei Henderson.

— Ik niet, maar ik vertrouw vast op je scherpe blik, James, zei Brand. Welnu, Flennagan, hoe komen wij bij die ring?

— Als dat alles is, riep de cowboy uit. Laat dat maar eens aan de hond over. Gij zult eens zien, hoe handig hij dat voor ons doet. Kom eens bij de baas, Tom.

De hond naderde kwispelstaartend zijn meester.

Flennagan haalde zijn lasso te voorschijn en hield die in de bek van de hond.

— Bijten, Tom, beval hij op zachte, maar bevelende toon.

De hond zette zijn ijzersterke tanden in het touw en begon dadelijk hevig te rukken.

— Hela. Bedaar wat, zei Flennagan lachend. Zo is het al genoeg.

Daarop nam hij hem het touw weer af, greep de hond in de nek en bracht hem tot vlak voor het water. Hij wees herhaaldelijk naar de zolderschuit en sprak het dier vriendelijk toe. Het was of het schrandere dier alles verstond, wat zijn meester hem zei. Flennagan had de grootste moeite de hond tegen te houden.

Eindelijk liet hij hem los en dadelijk stortte het dier zich in het zwarte water van de Theems en begon met forse slagen naar de praam te zwemmen.

Binnen enkele seconden had het dier de schuit bereikt. Hij krabbelde niet zonder moeite tegen het lage boord op en rende dadelijk naar het touw, dat de schuit aan de ring verbond.

En tot grote verbazing van Brand en Henderson, begon hij nu woedend aan het touw te knagen.

Flennagan echter glimlachte slechts.

— Dat verbaast u, zie ik, zei hij vrolijk. Maar van een prairiehond, als hij goed gedresseerd is, en van zijn meester houdt, kunt gij zelfs het onmogelijke verwachten. Als dit akkefietje goed is afgelopen, waaraan ik geen ogenblik twijfel, dan zal ik u eens een paar staaltjes van de verwonderlijke schranderdheid van mijn vriend Tom vertellen. Kijk eens, hij heeft zo waar het touw al voor de helft doorgebeten. Nu is het mijn beurt.

De cowboy ontrolde snel zijn lasso en zette zich in postuur.

Het touw was nu geheel doorgeknaagd en de schuit begon op drift te raken.

Op dat ogenblik zwaaide Flennagan een paar malen de lasso over zijn hoofd, het touw floot door de lucht en de haak bleef vastzitten achter het opstaand boord van de zolderschuit.

De hond stond kwispelstaartend op het lage dek.

Flennagan trok de lasso langzaam naar zich toe en binnen enkele ogenblikken lag de praam vlak voor hen.

De cowboy streelde Tom, die dadelijk aan wal was gesprongen, vriendelijk over de ruige kop.

— Dat heb je knap gedaan, Tom, zei hij zacht. Als we weer thuis zijn, krijg je er een dikke kluif voor.

Toen wierp hij een blik op het dek van de schuit.

— Het lot is ons gunstig, zei hij. De schuitenvoerders hebben een vaarboom op het dek laten liggen. Dat zal ons heel wat moeite besparen. En nu zal ik u zeggen, wat ik wil doen. Wij gaan allen op de schuit en ik zal naar dat venster bomen, waaruit dat verdachte licht straalt. Daar maakt gij de schuit stevig vast en dan zal ik met de hulp van mijn lasso eens zien, wat mij verder te doen staat, om die bandieten te kunnen bereiken.

— Maar wij hebben geen ladder, wierp Henderson de cowboy tegen.

— Ik zeg u toch, dat ik een lasso heb, en die is in heel wat gevallen meer waard dan alle ladders ter wereld. Gij zult het aanstonds zelf zien.

De drie mannen begaven zich nu, zonder gerucht te maken, op de zolderschuit, gevolgd door de hond, die in de hele onderneming blijkbaar niets anders zag dan een leuk pretje.

Flennagan nam de vaarboom ter hand en stuurde de schuit behendig tot onder aan het huis, waar Raffles gevangen werd gehouden.

Gelukkig bevonden zich ook in deze muur verscheiden ringen, bestemd om er schuiten aan vast te maken en spoedig lag de praam weer stil.

— En nu komt het vooral op stilte aan, zei Flennagan, terwijl hij zo ver mogelijk achterop de schuit ging staan.

Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak en wikkelde deze om de haak, die zich aan het uiteinde van de lasso bevond.

— Waar is dat voor? beduidde Henderson hem met gebaren.

— Dat doe ik, opdat de haak bij het neervallen geen leven zal maken, antwoordde de cowboy.

Daarop keek hij naar het raam op,

waaruit het schijnsel nu duidelijker dan zoëven straalde en dat zich op ongeveer drie meter boven de waterspiegel bevond.

Hij mat de afstand met de grootste zorgvuldigheid, slingerde de lasso een paar malen boven zijn hoofd en wierp haar toen met een behendigheid, die het gevolg was van jarenlange oefening, omhoog, zodat de haak onhoorbaar zich in het raamkozijn vastbeet en daar bleef zitten.

Flennagan trok uit alle macht aan het touw, teneinde zich te vergewissen, dat het zijn gewicht hield.

Toen wenkte hij Brand om dicht bij hem te komen.

— Houdt gij nu het touw zo strak mogelijk, fluisterde hij.

— En dan?

— Dan zal ik er in klimmen.

— Maar gij wilt toch niet alleen...?

— Stel u gerust. Dat zou alles kunnen bederven. Neen, ik wil alleen maar eens kijken, of er iets van de kerels te zien en te horen valt. Zoals gij ziet, staat het raam op een kier.

— Maar dat is hoogst gevaarlijk.

— Ik wil niet zeggen, dat het kinderspel is, maar het kan geprobeerd worden... en alles wat men kan proberen, kan ook slagen, is mijn zinspreuk.

En met die woorden en een krachtige handdruk, begon Flennagan met ongehooflijke behendigheid in het touw te klimmen, dat ternauwernood een centimeter dik was.

Brand en Henderson grepen de lasso vast en trokken deze uit alle macht strak aan.

De hond keek, onbeweeglijk, als ware hij uit brons gegoten, zijn meester na.

Binnen enkele ogenblikken had de cowboy het vensterkozijn bereikt en de beide mannen op de zolderschuit zagen hoe hij zich met een hand aan het kozijn vastgreep en voorzichtig het hoofd ophief.

Vijf minuten gingen in de grootste spanning voorbij.

Flennagan had het raam een weinig weten open te duwen en scheen met

de grootste aandacht te luisteren.

Toen liet hij zich langzaam weer naar beneden zakken.

Zijn gelaat zag doodsbleek en kleine zweetdruppels parelden op zijn slapen.

Brand greep hem verschrikt bij de arm.

— Wat is er in 's hemelsnaam? fluisterde hij. Gij ziet er uit alsof gij zoëven de dood in levende lijve hadt gezien.

— Ik heb erger dan dat gezien, antwoordde de cowboy op schorre toon. Ik heb de duivel zelf gezien.

— Zeg ons in 's hemelsnaam vlug, wat gij gezien en gehoord hebt, drong Henderson aan.

De borst van de cowboy ging zwogend op en neer.

De gevaarlijke klimpartij had het uiterste van zijn krachten gevergd.

Toen hij zijn stem weer in bedwang had, zei hij:

— Zij zitten daarboven met zijn drieën op de vloer, rondom een grote fles whisky. Een ervan is Ram Bharat en de andere Pjari Thakur, de derde ken ik niet.

— Maar zou dan de voorkant van het huis toch onbewaakt zijn, fluisterde Brand.

— Reken daar vooral niet op, mijnheer Brand, zij zullen daar wel een wachtpost hebben uitgezet, het zou immers veel te gevaarlijk zijn om de voorzijde van het huis onbewaakt te laten?

— Gij hebt gelijk, hernam Brand.

— Zoals ik zei, stond het raam op een kier en toen ik het een beetje verder openduwde, kon ik duidelijk verstaan waarover zij spraken.

— Kent gij dan de taal der Bengalezen?

— Ja, ik heb drie jaren in Bengalen gewoond, voor ik naar Canada ging. De drie schurken hadden het over uw vriend. En welk middel denkt gij wel, dat zij hebben uitgedacht om hem van het leven te beroven?

Brand staarde de spreker angstig aan.

— Wat dan? vroeg hij nauwelijks hoorbaar.

— Zij hebben hem in een stikdonker

vertrek opgesloten met een der vergiftigste slangen, die er bestaan.

Brand moest zich aan de cowboy vastgrijpen om zich staande te houden.

Het was hem alsof het dek van de schuit onder zijn voeten golfde.

— Weet gij dat zeker? vroeg hij toonloos.

— Daar valt niet aan te twifelen. Zij schijnen hem een half uur tijd te hebben gegeven om te trachten de slang onschadelijk te maken en daarvan moeten reeds tien of vijftien minuten verlopen zijn.

— Maar, hijgde Brand, dan moeten wij hem onmiddellijk bevrijden.

— Maar om alles wat u lief is, geen overijling, hernam Flennagan. Nu zou al te veel haast nog veel gevaarlijker zijn. Ik weet niet of gij ooit tegenover een ijzerslang gestaan hebt. Deze dieren geraken bij de minste aanraking in de vreselijkste woede en bijten dadelijk toe en er bestaat geen middel hier op aarde, dat de gevolgen van zo'n beet kan genezen. Iemand, die door een ijzerslang gebeten wordt, is onherroepelijk ten dode opgeschreven.

— Zegt gij dan wat wij moeten doen, zei Brand, terwijl hij zijn hand over het voorhoofd streek. Ik ben op het ogenblik niet in staat om te denken. Wat gij mij daar zegt is zo afschuwelijk, dat ik het nauwelijks bevatten kan.

— Ziehier dan mijn plan, mijnheer Brand, fluisterde de cowboy. Gij hebt zeker wel een elektrische zaklantaarn bij u?

— Die verlaat mij nooit.

— Ik heb er ook een in mijn zak, zei Henderson, die met starende blik had toegelisterd.

— Heel goed. Het eerste wat ons te doen staat is te trachten het dak te bereiken en van daar de zolderkamer, waar de gevangene is opgesloten.

— Maar hoe weet gij, welke kamer het is? vroeg Brand.

— Dat is gemakkelijk uit te vinden, mijnheer Brand. Natuurlijk hebben de schurken het zolderraam dichtgespijkerd en van een zwaar luik voorzien. Naar dat dichtgespijkerde raam moeten

wij zoeken.

— Maar hoe komen wij op het dak?

— Door het pakhuis, dat naast dit huis is gelegen. Alles is nog niet verloren, laat ons aan het werk gaan.

Flennagan stak de vaarboom voorzichtig onder de haak, die nog steeds in het vensterkozijn zat en maakte deze op die manier los.

Daarop boemde hij de zolderschuit zonder enig gerucht tot voor het aangrenzende pakhuis.

— Dat ziet er al beter uit, mijnheer Brand, zei hij opgewonden.

— Wat dan? vroeg Brand.

— Wel, ziet ge niet dat we hier vlak voor een deur liggen, waardoor de goederen zeker van de schuit in het pakhuis worden gebracht?

De cowboy greep in zijn zak en haalde daar een scherp knipmes uit.

Hij stak het in het half vermolmd hout naast het slot en binnen enkele minuten kon hij de deur opentrekken.

De hengsels, zwaar verroest, piepten en enkele ogenblikken hielden de drie mannen verschrikt hun adem in.

Er liet zich echter niets horen.

— Ziet gij wel, dat het goed gaat, mijnheer, zei de cowboy opgewekt.

— Tot dusverre zeker, Flennagan, antwoordde Brand, ondanks zichzelf aangestoken door het vaste vertrouwen dat uit de woorden van de cowboy sprak.

Zij traden een voor een de deur binnen en sloten deze weer zorgvuldig.

Het was stikdonker in het pakhuis.

— Nu zal uw lantaarn te pas komen, mijnheer Brand, zei Flennagan.

Brand haalde de lantaarn uit zijn zak en een ogenblik later konden zij de omgeving duidelijk opnemen.

— Ik had eigenlijk uw licht niet nodig, mijnheer Brand, om te weten in welk pakhuis ik me hier bevind, zei Henderson. Er worden hier huiden bewaard, dat heeft mijn neus mij duidelijk verraden.

— Er zal hier toch wel een trap zijn? riep Brand uit.

— Als er geen trap is, dan is er in ieder geval een ladder, mijnheer Brand. Wij kunnen tenminste niet aannemen, dat de arbeiders hier vleugels hebben.

— Daar zie ik al een trap, riep Henderson uit, terwijl hij naar de tegenovergestelde zijde wees van de grote opslagruimte, waarin zij zich bevonden.

— Komaan, dan met frisse moed aan het werk, riep Brand uit, die zijn geestkracht voelde herleven.

Zij snelden naar de trap en klommen naar de eerste verdieping.

Ook hier lagen duizenden onbereide koeienhuiden opgestapeld.

— Wij zijn nog niet hoog genoeg, mijnheer, zei Henderson en naar mijn zin niet ver genoeg ook. Het stinkt hier, met uw welnemen, verbazend onaangenaam.

— Wacht maar, vriend, zei Flennagan, wij zijn aanstonds weer in de open lucht, daar is de trap die naar de zolderverdieping voert.

Inderdaad verhieft zich aan het einde van de ruimte een steile lange trap, meer op een ladder gelijkende, die naar de zolderverdieping van het pakhuis voerde.

Een stroom frisse lucht woei hun hier tegemoet.

— Het gaat goed, mijnheer Brand, riep Flennagan vrolijk uit. Het zolder-raam staat open, ziet gij wel?

— Dan gauw naar buiten, riep Brand, wij hebben niet veel tijd te verliezen.

De drie mannen klommen een voor een uit het zolderraam in de dakgoot en van daar op het platte dak.

Het dak van het huis, waar Raffles zich als gevangene in zulk een hachelijke toestand bevond, was ongeveer een meter lager gelegen.

— Komt mee, mannen, riep Brand, terwijl hij de beide anderen vooruitsnelde.

Hij sprong op het dak van het naburige huis, liep naar de rand, wierp zich daar plat op de buik en liet zijn blikken met de grootste aandacht in het rond waren.

Na enkele ogenblikken hief hij de handen op en wenkte de beide anderen om naderbij te komen.

— Ziet gij het luik, mijnheer? vroeg Flennagan fluisterend.

Brand knikte bevestigend.

— Dan moeten we hier vlak boven het

vertrek zijn, waar mylord zich bevindt, zei Henderson.

— Maar hoe komen wij er in, vroeg Brand, terwijl hij opstond en zich peinzend over het voorhoofd streek.

— Door de planken van het luik weg te rukken, riep Henderson uit.

— Neen, neen, vriend, zei Flennagan hoofdschuddend, dat zullen wij niet doen. Ik heb u immers al gezegd, dat de ijzerslang een zeer gevaarlijk dier is, dat bij de minste aanleiding links en rechts om zich heen bijt en bovendien zouden de Indiërs op de eerste verdieping het lawaai wel eens kunnen horen, wat wij dan moeten maken, en tenslotte zou ik wel eens willen weten, hoe wij bij dat luik moeten komen in de steile muur.

— Dat is waar, zei Brand, er bevindt zich geen kozijn aan het raam, niets waar onze voeten houvast zouden hebben.

Eensklaps greep Brand de cowboy bij de arm.

— Als we niet door het luik kunnen, dan moeten wij door het dak proberen binnen te dringen. Als er maar eerst licht is in het vertrek, dat is de hoofzaak.

— Maar wij hebben geen enkel gereedschap, zei Flennagan.

— O, laat u dat geen reden zijn om het niet te wagen, zei Brand, terwijl hij haastig in zijn zak tastte en daar de kleine tas met uitstekend gereedschap uithaalde, die hij bij zich had gestoken, alvorens het huis van Raffles te verlaten.

— Is er een zaag bij, mijnheer Brand? vroeg de cowboy haastig.

— Twee zagen zelfs. En bovendien een boor, een beitel, een vijl, een hamer, een nijptang, kortom alles wat wij maar nodig kunnen hebben, en ik verzeker u, dat zij van voortreffelijke hoedanigheid zijn.

— Zoveel te beter, mijnheer Brand, laat ons dan maar dadelijk aan het werk gaan, hernam Flennagan. Zoals gij ziet, is het dak vlak en met grint bestrooid. Gewoonlijk ligt dit grint op een onderlaag van lood, dat weer over de houten dakbedekking is heengelegd.

— Vlugg, laten wij dat allemaal opruimen.

Met hun drieën schoffelden zij met de handen het grint terzijde.

Daarop stak Brand het uiteinde van een der beitels in een voeg tussen de loden plaat.

Het oude, half verteerde metaal liet zich gemakkelijk opruilen.

De drie mannen waren dus nog slechts door een plankenlaag van een duim dik van de gevangene gescheiden, maar zij wisten niet, of zij niet misschien een lijk zouden vinden.

HOOFDSTUK VII

DE SLANG

Raffles stond onbeweeglijk, doodstil, bijna zonder adem te halen, in de hoek van het vertrek, op dezelfde plaats waar hij stond toen de Bengalezen hem in tastbare duisternis hadden achter gelaten.

Hij tastte voorzichtig in zijn zakken, in de flauwe hoop, die hij echter zelf ijdel wist, dat de Indiërs zouden hebben nagelaten hem van zijn electriche zaklantaarn te beroven.

De volgende seconde had hij de zekerheid, dat zijn doodsvijand ook dit voorzien had: zijn zakken waren geheel ledig.

Hij hoorde steeds het schuifelen en het zachte sissen van de slang.

Nu eens naderbij, dan weer verder af.

Toen kreeg Raffles plotseling een inval.

Hij geloofde, dat hij er het verstandigst aan deed, om op de grond neer te hurken, opdat zijn handen zo dicht mogelijk bij de vloer zouden zijn.

Wat hem daartoe bracht, kon hij naderhand nooit verklaren, maar op dat ogenblik achtte hij het van het grootste gewicht, om dadelijk aan de innerlijke raadgeving gehoor te geven.

Hij leunde tegen de houten wand en liet zich langzaam, zonder enig gerucht

te maken, zover langs die wand omlaag glijden, tot hij met opgetrokken knieën op de ruwe houten vloer zat.

Hij tastte met de handen om zich heen...

Niets.

Niets dan wat stof, dat aan zijn vingers bleef kleven.

Met een onwillekeurig gebaar drukte hij de enkels zo dicht mogelijk bijeen, na zijn broekspijpen van onderen zo te hebben gevouwen, dat er geen ruimte tussen de schacht van zijn laarzen en de rand van zijn broek was.

— Nu kan het monster tenminste niet langs mijn benen omhoog kruipen, ging het vaag door zijn gedachte.

En in die onnozele opmerking vond hij werkelijk enige ogenblikken steun.

Plotseling hield Raffles de adem in.

Het kwam hem voor, dat sedert enkele ogenblikken het schuifelen dichterbij kwam.

Van de tijd kon hij zich niet de minste voorstelling maken.

Dan weer verbeeldde hij zich, dat hij zich hier al uren bevond in de nabijheid van het onzichtbare monster; dan weer geloofde hij, dat Ram Bharat en zijn medeplichtigen pas zoëven de deur hadden gesloten en dat hij nog het rossige schijnsel van de lamp on-

der de deurkier kon waarnemen.

Het droge geluid van de voortschui- felende slang hield weer even op en toen besefte Raffles het met een ge- gevoel van nameloze ontzetting... het on- dier kwam op hem toe.

Toen voer een lange huivering door het lichaam van de ongelukkige...

Er had iets zijn rechtervoet aange- raakt...

Even maar, alsof er een korte slag op was gegeven.

Langzaam kroop de slang over de voet van de man langs zijn benen...

Tegen zijn borst op...

Raffles bleef onbeweeglijk zitten.

Hij voelde, dat bij de minste bewe- ging het dier zou toebijten.

Het achterlijf van de slang lag op de voeten van de man en het bovenlijf kronkelde in alle richtingen langs zijn borst heen en weer.

Toen voelde Raffles iets onzegbaars, iets klams en glibberigs tegen zijn hals.

Hij wachtte de dood af.

Maar de onbeweeglijkheid van het ding, waartegen het ondiër was opge- kronkeld, scheen het gekalmeerd te heb- ben.

De slang trok de kop langzaam terug en even langzaam zakte het bovenlijf van de borst van de man terug.

Raffles' lichaamswarmte scheen het serpent in een goede stemming te heb- ben gebracht.

Het trok de achterste kronkels van zijn lichaam dicht bijeen en rolde zich tussen Raffles' knieën behaaglijk in el- kaar.

De gekwelde man voelde niets meer, dan het zware gewicht van de ineen- gekronkelde slang op zijn schoot...

Even nog scheen het monster de kop op te heffen en toen verzonk het tot volmaakte onbeweeglijkheid.

Het koude zweet, dat op Raffles' voor- hoofd was komen parelen, droogde en veroorzaakte een ondraaglijk prikke- lende jeuk op zijn huid.

Plotseling werd zijn aandacht getrof- fen door een flauw krassend geluid bo- ven zijn hoofd.

Eerst lette hij er niet op, maar toen het gekras aanhield, begon hij er meer

aandacht aan te wijden.

Tevergeefs spande hij zijn hersens in, om de oorsprong van dit zonder- linge geluid te ontdekken.

Het leek alsof men met een scherp voorwerp over metaal kraste.

Op zijn gelaat daalde een fijn gruis neer, dat niet anders kon zijn dan houtzaagsel.

Er viel niet meer aan te twifelen, men kwam hem te hulp.

Vrienden waren op het dak bezig met het doorzagen van de dakbedekking.

Raffles had er niet het minste idee van hoe lang het geluid duurde, maar het leek hem een eeuwigheid.

Toen klonk er een zwak krakend ge- luid.

Blijkbaar werd er een plank losge- trokken.

En het volgende ogenblik had Raf- fles al zijn zelfbeheersing nodig, om niet een jubelkreet te slaken.

Boven zijn hoofd zag hij de donkere nachthemel.

Daarna schemerde een flauw licht door het vertrek, blijkbaar afkomstig van een elektrische zaklantaarn, waarvan om de lens een zakdoek gebonden was, ten- einde het licht zoveel mogelijk te dem- pen.

Raffles wierp een snelle blik op de slang, die nog steeds rustig op zijn schoot ineengekronkeld lag, de platte driehoekige kop rustend op de laatste kronkels en de groene ogen zonder uit- drukking, een bewijs dat het dier sliep.

Toen hief hij het hoofd weer op.

Een menselijke gedaante boog zich over het gat heen en tot zijn onuit- sprekelijke vreugde hoorde Raffles een bekende stem fluisteren:

— Houd u doodstil. Kunnen wij licht maken?

— Ja, fluisterde Raffles terug.

De zakdoek werd van de lens weg- getrokken en een tamelijk helder licht verspreidde zich nu door het vertrek.

Opnieuw boog de gedaante zich over het gat heen.

Het was Charles Brand.

Hij liet zijn bliken onderzoekend door het vertrek dwalen en vestigde ze ein- delijk op de man vlak onder hem.

Met een gesmoorde kreet sprong hij wankelend overeind.

— Wat is er? vroeg Flennagan verschrikt.

— De slang ligt op zijn schoot ineen gekronkeld te slapen.

Flennagan en Henderson waren moedige mannen, maar bij die woorden werden zij doodsbлек en de chauffeur kon zich nauwelijks staande houden.

De cowboy was de eerste, die zijn koelbloedigheid herwon.

— Dan moet er wat gedaan worden, mijnheer Brand. Als het monster wakker wordt, is het te laat.

— Maar hoe kunnen wij het nu doden? vroeg Brand. Wij kunnen niet schieten, want dan zouden wij onze vriend tegelijkertijd zwaar verwonden, terwijl het nog niet eens zeker is, of wij de slang wel dadelijk zouden raken.

— Er is maar één middel, zei de cowboy vastberaden, en dat zal ik toepassen. Licht mij bij, ik ga naar beneden.

Zonder te antwoorden, lieten Henderson en Brand een lasso door het gat zakken.

Flennagan greep het bovineinde en liet zich naar beneden.

Hij kwam vlak naast Raffles op de punten van zijn voeten op de vloer terecht.

Hij haalde nu de zweep onder zijn jas vandaan en berekende nauwkeurig de hoogte van het vertrek.

Met zijn mes nam hij zoveel van de zweeps slag af, dat hij voldoende ruimte had.

Toen trad hij zover mogelijk achteruit en vestigde de ogen strak op het nog sluimerende ondiep, terwijl Brand en Henderson hun lantaarns op het monster richtten.

Flennagan, doodsbлек, maar vastberaden, liet de zweep een keer door de lucht suizen.

Toen haalde hij met alle macht uit...

Gierend vloog de slag van ossenhuid door de lucht en trof de slang in de nek.

Met niet te stuiten geweld ging de zweeps slag door alle kronkels van het monster heen. Tegelijkertijd sprong Raf-

fles met een onderdrukte kreet van pijn op.

Op de vloer kronkelden de overblijfselen van de giftslang in een laatste doodstuip.

De kop beet nog ettelijke malen woedend in de slag van de zweep.

Raffles hinkte op Flennagan toe en fluisterde, terwijl hij beide armen om de stoere nek van de cowboy sloeg:

— Je hebt mij gemeen pijn gedaan, Flennagan, maar ik had het er graag voor over.

— En nu blijft ons niets anders over, mylord, dan die heren Indiërs eens vriendschappelijk toe te spreken, zei de cowboy met een glimlach.

— Maar laat mij je eerst danken, dat je mij het leven hebt gered, Flennagan, zei Raffles.

— Als gij daarmede begint, mylord, laat ik u dadelijk in de steek, dreigde de cowboy. Vrienden, riep hij op gedempte toon tot Brand en Henderson, maak het uiteinde van de lasso aan een schoorsteen vast en laat u zakken. Snel, want het half uur is zo goed als om.

Een ogenblik later gleden Brand en Henderson achtereenvolgens langs de lasso naar omlaag.

Met tranen in de ogen snelde de jonge man naar zijn vriend en drukte hem krachtig, doch zwiingend de hand.

De aandoening belette hem het spreken.

Wat Henderson betreft, de brave chauffeur deed zelfs geen moeite zijn tranen te weerhouden, die hem rijkelijk uit de ogen stroomden.

— Vrienden, zei Raffles op ernstige toon, als ik mij niet vergis, hoor ik daar onze mannetjes al de trap opkomen.

Inderdaad klonken er beneden aan de smalle trap voetstappen.

— Gauw de lantaarns uit, mannen, riep Raffles en gaat allen achter de deur staan. Geef mij een van je revolvers, Charles. Je bent, hoop ik, goed van wapens voorzien?

— Ruimschoots, antwoordde deze. Hier heb je een browning.

— Stil, daar zijn zij, fluisterde Raf-

fles. Doe de lantaarns uit.

De drie mannen namen naast de deur plaats en doofden hun lantaarns.

De bovenste treden van de trap kraakten onder de voetstappen van een naderende Indiër.

Toen ging de deur open en Ram Bharat trad binnen, met een brandende lantaarn in de hand, die slechts een flauw licht verspreidde in het vrij grote vertrek.

Hij werd gevolgd door zijn drie medeplichtigen.

Nog voor zij de deur geopend hadden, weerklonken opnieuw de wonderlijke tonen van de fluit door de slangenbezweerder bespeeld.

Voorzichtig trad Ram Bharat binnen.

Hij hief zijn lantaarn in de hoogte, teneinde beter te kunnen zien.

De doodse stilte in het vertrek scheen hem te voldoen.

— Jullie zien het, mannen, zo wendde hij zich tot de drie Indiërs die hem volgden. Brahma heeft niet gewild, dat die vervloekte christenhond mij ongestraft mocht beledigen. Hij is stellig gebeten. Waar ligt hij ergens?

Dat was te veel voor Flennagan.

— Licht, kameraden, brulde hij, wij zullen dat bruine ontuig eens tonen wie er hier gebeten wordt. De twee lantaarns verspreidden een helder licht in het vertrek.

Ram Bharat stiet een dierlijke kreet van woede uit en liet zijn lantaarn vallen.

Hij trok zijn kris en schreeuwde zijn medeplichtigen toe:

— Wij zijn verraden. Dood aan de christenhonden. Laat geen hunner ontkomen.

— Ho, ho, riep Flennagan, dat gaat zo maar niet, vriend.

Tegelijkertijd kraakte een schot.

Midden in het voorhoofd getroffen, stortte de Wurger ontzield ter aarde.

Maar de andere drie Indiërs waren met revolvers gewapend.

Weer klonken er enige schoten en Brand stiet een zwakke kreet uit. Hij was licht aan de linkerarm gewond.

De zaklantaarn, die hij in de linkerhand hield, viel op de grond en brak.

— Het wordt al vrij wat donkerder, schreeuwde Flennagan, maar zo kunnen wij ook wel vechten. Kom, kom, Tommie help jij eens even een handje.

Nauwelijks had de hond deze woorden gehoord of hij vloog op één der Indiërs aan, die door de schok op de grond rolde.

Toen weerklonk er een snerpemde kreet door de nacht.

Het woeste dier had de ijzersterke tanden begraven in de bruine hals van zijn slachtoffer, dat zich vruchteloos poogde los te maken.

Maar de twee andere Indiërs, met ogen, gloeiend van haat, wilden van geen wijken weten.

Een hunner was met de kris in de ene en de revolver in de andere hand, van achteren op Flennagan toegesprongen en wilde hem het wapen in het lichaam stoten, toen Raffles hem de loop van zijn revolver tegen de slaap zette en een kogel door het hoofd joeg.

— Gij betaalt uw schulden vlug, mylord, dat moet gezegd worden, riep Flennagan uit. Nu blijft er nog maar één over. Geef je over, rotvent, zo wendde hij zich tot de Indiër.

— Nooit, gilde deze in een aanval van blinde razernij.

Hij vuurde zijn revolver nogmaals af, maar de hond, die zijn eerste slachtoffer dodelijk had verwond, sprong tegen hem op en de kogel vloog doelloos in de muur.

Maar nog wilde de Bengalees zich niet gewonnen geven.

Hij trok zijn kris en stormde op Flennagan toe, die de Bengalees rustig afwachtte na zijn revolver te hebben weggeworpen en greep diens rechterarm, vlak onder de hand, waarin de kris blonk.

De cowboy drong hem in een hoek van het vertrek.

Langzaam boog hij de rechterarm van de Indiër, totdat de punt van de kris op de borst van de schurk rustte.

Toen greep hij met ijzeren vuist, hand en dolk en langzaam verdween het wapen in het lichaam van de Bengalees, die zonder een kreet te slaken, de ogen in zijn laatste snik nog vol haat op

zijn tegenstander gevestigd, levenloos ter aarde zonk.

— Ziezo, mylord, dat hebben wij keurig opgeknapt, riep de cowboy uit. Ik heb wel eens aangenamer werk verricht, maar men heeft niet altijd de keus,

niet waar? En laat ons nu maar gauw maken dat wij weggkomen, want door het schieten zal de politie wel gealarmeerd zijn. De praam ligt nog steeds onder het raam, gereed om ons naar de overzijde te brengen...!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Juwelen van Ras Begul Khan

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN
LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266